

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 306

Comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Sessió 12, dimarts 31 de gener de 2017

Presidència del Sr. Joan Garriga Quadres

TAULA DE CONTINGUT

[Dossier](#)

Compareixença del director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya per a explicar les activitats de l'Escola 357-00290/11	4
Proposta de resolució sobre els sensors del riu Sió 250-00661/11	26
Proposició de llei d'adaptació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries, a la nova comarca del Moianès i a la creació de la vegueria del Penedès 202-00035/11	29
Proposta de resolució sobre el coneixement i la correcció de la bretxa salarial entre dones i homes en el sector públic 250-00672/11	33
Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge sobre l'estat del procés de debat Governlocals.cat 354-00114/11	35
Proposta de modificació dels Estatuts del règim i el govern interiors del Parlament de Catalunya 221-00010/11	36

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 12 de la CGAPH

La sessió de la Comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (CGAPH) s'obre a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix Joan Garriga Quadres, acompanyat del vicepresident, Sergi Sabrià i Benito, i de la secretària, Sonia Sierra Infante. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents els diputats Joan Ramon Casals i Mata, Jordi Cuminal i Roquet, Chakir el Homrani Lesfar, Josep Maria Forné i Febrer, Gerard Gómez del Moral i Fuster, Lluís Guinó i Subirós, Neus Lloveras i Massana, Marc Sanglas i Alcantarilla, Marc Solsona i Aixalà i Teresa Vallverdú Albornà, pel G. P. de Junts pel Sí; Carlos Carrizosa Torres, Joan García González, Javier Rivas Escamilla i Sergio Sanz Jiménez, pel G. P. de Ciutadans; Eva Martínez Morales i Esther Niubó Cidoncha, pel G. P. Socialista; Josep Lluís Franco Rabell i Marc Vidal i Pou, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot, i María José García Cuevas i Alberto Villagrasa Gil, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, Agustí Colomines i Companys, acompanyat de l'adjunt a la direcció, Manuel Bardavio Novi.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya davant la Comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge per a explicar les activitats de l'Escola (tram. 357-00290/11). Comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge. Compareixença.

2. Proposició de llei d'adaptació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries, a la nova comarca del Moianès i a la creació de la vegueria del Penedès (tram. 202-00035/11). Teresa Vallverdú Albornà, juntament amb sis altres diputats del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Eva Martínez Morales, del Grup Parlamentari Socialista, Hortènsia Grau Juan, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, Joan Garriga Quadres, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Elaboració del dictamen (text presentat: BOPC 152, 34; informe: BOPC 294, 23).

3. Proposta de resolució sobre els sensors del riu Sió (tram. 250-00661/11). Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 256, 34; esmenes: BOPC 305, 34).

4. Proposta de resolució sobre el coneixement i la correcció de la bretxa salarial entre dones i homes en el sector públic (tram. 250-00672/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 262, 34; esmenes: BOPC 305, 36).

5. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge amb la consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge sobre l'estat del procés de debat Governlocals.cat (tram. 354-00114/11). Joan García González, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

6. Proposta de modificació dels Estatuts del règim i el govern interiors del Parlament de Catalunya (tram. 221-00010/11). Direcció de Govern Interior. Aprovació de la proposta de la Mesa.

El president

Bona tarda, diputats i diputades. Iniciaríem la comissió.

En primer lloc, hi ha alguna substitució a esmentar, de grup? *(Pausa.)*

Marc Solsona i Aixalà

El Lluís Corominas, el substituirà la Natàlia Figueras.

El president

Alguna més? *(Pausa.)* Per part del Grup Socialista...

Marc Solsona i Aixalà

Perdó, perdó, i el senyor Guinó, el diputat Jordi Sendra.

El president

En prens nota? *(Pausa.)* I pel Partit Socialista...

Eva Martínez Morales

Sí, la Rosa Maria serà substituïda avui per l'Esther Niubó.

El president

Molt bé. Després, també, si us sembla bé i no hi ha cap posicionament en contra, hi ha una petició de passar el punt 3 al 2, i el 2 al tercer, eh? Faríem aquest canvi de l'ordre del dia, si no hi ha cap objecció per part de cap membre dels grups. *(Pausa.)* No? *(Veus de fons.)* Vinga, doncs.

Compareixença del director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya per a explicar les activitats de l'Escola

357-00290/11

Iniciarem, doncs, la Comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, avui amb aquest primer punt de l'ordre del dia, amb el qual donem la benvinguda a Agustí Colomines i Companys, director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que també l'acompanya el senyor Manel Bardavio Novi, adjunt a direcció. És una compareixença de l'escola i constitueix el primer punt de l'ordre del dia.

La mecànica serà aquella a la que estem acostumats: vint minuts per part del compareixent, després hi haurà una intervenció per part de cada grup parlamentari d'uns deu minuts, i, després, si hi hagués contrarèplica o no, ja en parlariem, eh?, i continuariem amb el debat.

Benvingut, doncs. També donem la benvinguda als que ens puguin acompanyar des de la tribuna del públic, eh? Té la paraula el director de l'Escola d'Administració Pública. Endavant.

El director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya
(Agustí Colomines i Companys)

Molt bé. Senyor president de la comissió, diputats i diputades, en primer lloc, vull agrair la presència avui aquí de la secretària d'Administració i Funció Pública, la senyora Meritxell Masó, i de les meves dues companyes en aquesta secretaria, les directores generals Susanna Bouis i Ester Obach. Així mateix, els vull fer notar la presència de l'equip directiu de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que m'acompanya: el subdirector general, el senyor Lluís Bertran, i les subdirectores generals, les senyores Eulàlia Pla i Sylvia Alonso. A més, al meu costat està assegut l'adjunt a la direcció, el senyor Manel Bardavio. Bona tarda a tothom, doncs.

I passo a l'exposició. L'any 1912, Enric Prat de la Riba, que des del 1907 era president de la Diputació de Barcelona, va promoure el naixement de l'Escola de Funcionaris d'Administració Local. Aquella decisió no era improvisada, sinó que era fruit d'una de les conclusions del Congrés de Govern Municipal de 1909. Un cop constituïda la Mancomunitat de Catalunya, l'any 1914 l'Escola de Funcionaris d'Administració Local va passar a denominar-se Escola d'Administració Pública de Catalunya, que és el nom que té ara, mitjançant un decret de 6 d'abril d'aquell any.

La raó era ben simple, i responia al pensament de Prat de la Riba, que no concebia un estat modern –com tampoc no ho feia ningú arreu del món en aquells moments– sense que disposés d'una administració forta i preparada. L'escola havia de ser, en aquest sentit, el centre de formació de funcionaris, de la qual s'havia de servir un estat català entès de la manera que s'entenia llavors: com l'articulació de l'ideari nacional. Si Catalunya volia ser alguna cosa més que un tros d'estat –va dir Enric Prat de la Riba en prendre possessió de la presidència de la Mancomunitat–, calia preparar i formar uns quadres administratius cultes i competents.

El pensament nacionalista català d'aquella època tenia molt clar, d'acord amb els corrents positivistes predominants a tot Europa, que l'Administració és la consolidació de l'obra de govern, i que l'única petjada que fa transcendental una etapa de govern és precisament l'Administració. En aquella època, a Espanya no hi havia cap altre centre de formació del funcionariat, ni local ni estatal, ni tampoc cap facultat d'estudis polítics o econòmics. Per tant, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya és pionera a tot l'Estat espanyol i respon a l'ideari del catalanisme regeneracionista, que mirava de crear un instrument propi per millorar l'eficiència de l'Administra-

ció catalana i dissipar la xacra del caciquisme i de la politiqueria local, que impedia el progrés del país.

La primera etapa de l'escola s'entén, per tant, entre la seva creació, el 1912, i la primera transformació, el 1914, i la fi de la Guerra Civil, el 1939, que és quan fou suprimida per la dictadura del general Franco. El franquisme, llavors, va crear, l'any 1940, un entramat institucional que evidentment no tenia res a veure amb l'esperit reformista de la Mancomunitat: per començar, perquè la seva centralització va ser absoluta, i, en segon lloc, perquè la dictadura, que en la primera etapa copiava el model feixista, volia crear una burocràcia que li permetés dominar i subjugar la societat. A diferència del que havia passat amb els catalanistes, la dictadura volia funcionaris gendarmes, i no pas servidors del bé públic.

Així, doncs, l'escola no va reprendre les seves activitats fins a l'any 1979. Va ser conseqüència del restabliment de la Generalitat, el 9 d'octubre de 1977 –per tant, amb anterioritat a la Constitució de 1978–, i del retorn de l'exili del president legítim de Catalunya, l'honorable senyor Josep Tarradellas.

La represa de les activitats de l'escola es va produir mitjançant un decret del 14 de maig de 1979, signat per qui aleshores era conseller de Governació, l'honorable Manuel Ortínez, després del conveni entre aquest departament i l'Institut de Estudios de Administración Local, que era el que s'havia creat el 1940 i que depenia del Ministeri d'Administració Territorial espanyol, que aleshores liderava Antonio Fontán.

La idea que tenia Ortínez, i, per tant, Tarradellas –aquest darrer, molt influït pel professor Josep Maria Bricall– era recrear a Barcelona una escola equivalent a l'ENA francesa per formar equips dirigents capacitats. «Els dirigents no surten sols», deia el conseller Ortínez; «cal cultivar-los».

Les atribucions que fixava el decret de restitució de l'escola del 79 es poden resumir en tres: primer, tenir cura de la selecció i la formació dels funcionaris de la Generalitat i dels funcionaris dels ens locals; segon, promoure la investigació, l'estudi i la divulgació de les matèries de l'Administració pública, i, tercer, signar acords amb institucions espanyoles i estrangeres per millorar els serveis que havia de prestar l'escola.

La governança de l'escola passava per constituir un consell rector i una comissió permanent de dimensions més reduïdes que l'anterior, i per nomenar un director, que tindria cura de la gestió diària de la institució i es posaria al capdavant de l'estructura funcional de l'escola.

El primer director va ser el professor Josep Maria Vallès, qui posteriorment va ser conseller de Justícia sota la presidència de l'honorable senyor Pasqual Maragall. El professor Vallès tenia al cap un projecte molt ambiciós que es va malmetre per manca de voluntat política o per inexperiència del moment –tant se val–, i que sobretot se centrava en la selecció del personal que havia de cobrir els llocs directius de la nova Administració.

La llei que ha regit l'escola fins al dia d'avui o que encara la regeix fins al dia d'avui i que ara nosaltres volem canviar és la Llei 4/1987, de 24 de març, que en l'article 3 regula les funcions pròpies de l'escola, entre elles, tenir cura de la realització de les proves selectives per accedir a l'Administració de la Generalitat, però també realitzar proves i impartir els cursos selectius descentralitzats per a l'accés a la condició de funcionaris locals amb habilitació estatal, investigar en matèries relatives a l'Administració i la funció públiques, establir intercanvis de col·laboració amb universitats i altres centres d'investigació, etcètera. L'escola s'adaptava a l'estructura que anava prenent l'Administració catalana, tot i que el seu paper central en la formació i la selecció de funcionaris ha oscil·lat segons les èpoques i els comandaments polítics.

Els explico això perquè és imprescindible per entendre la decisió de la consellera del Departament de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, l'honorable senyora Meritxell Borràs, de propiciar un canvi en el model de l'escola pública. Aquesta decisió s'ha pres sota la presidència del molt honorable senyor Carles Puigdemont per adaptar l'escola a les necessitats del segle XXI i per modernitzar-la sense perdre'n el pòsit anterior, que és impressionant.

Amb motiu del centenari de l'escola, l'any 2012 es va col·locar una placa amb la relació dels directors i directores que l'han dirigida. Tots ells són excel·lents professionals que han vetllat per la bona marxa de la institució. Del 1979 ençà, o sigui, en un lapse de

trenta-vuit anys, l'escola ha estat dirigida per quinze persones, incloent-m'hi a mi i alguns altres directors i directores que només van estar en funcions per poc temps.

L'escola ha patit, en aquest sentit, períodes d'inestabilitat que l'han afeblit, justament quan l'Administració pública anava canviant i el servei públic ja no estava en mans tan sols dels funcionaris, sinó que anava completant-se amb l'aparició d'un sector públic molt potent. Quan els parli de la governança de l'escola, ja veuran què proposem per estabilitzar-la en aquest aspecte.

L'encàrrec que vaig rebre de la consellera Meritxell Borràs a principis del 2016, tot just ara fa un any, va ser repensar l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Durant aquests dotze mesos l'escola ha començat un profund procés de transformació. En primer lloc, la transformació ha estat interna, amb una reestructuració organitzativa que va portar a la creació d'una nova subdirecció general específicament orientada a la recerca i la formació en alta direcció. D'aquesta manera, es recuperava l'esperit fundacional de 1914, que no s'hauria d'haver perdut mai.

Les organitzacions que abandonen la formació dels seus directius perjudiquen el conjunt i fan anar malament els empleats, que depenen de directius mal preparats. Hem confiat massa en que aquesta formació estava garantida per les escoles de negoci. L'apoderament del personal de l'Administració pública passa, en primer lloc, per l'apoderament de la mateixa escola, però també per disposar d'un personal directiu professional imaginatiu i competent per assolir l'objectiu últim, que no és signar certificats, sinó servir la ciutadania. La gestió dels interessos públics ja no depèn tan sols del funcionariat, i per això cal introduir-hi canvis.

L'objectiu de millorar el servei públic obligava a repensar els àmbits d'actuació de l'escola des de la perspectiva del servei, i no del qui el presta. La nostra obligació era tenir en compte tot el sector públic, i no tan sols els funcionaris de la Generalitat o de l'Administració local, tot i que amb la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local –l'LRSA– s'ha volgut laminar les competències que abans tenia l'escola en matèria de formació dels treballadors dels ens locals i dels funcionaris amb habilitació estatal.

El sector públic és avui molt més ampli i té necessitats formatives tan importants com les que tenien els funcionaris, però és que, a més, en les actuals circumstàncies el servei públic també depèn de la simbiosi –de la bona simbiosi– entre els empleats públics i els càrrecs electes. La millora tècnica dels servidors públics i de les famílies professionals que hi treballen ha d'anar acompanyada d'una correcta formació d'aquells que prenen les decisions polítiques que afecten el servei i els qui el gestionen.

L'escola ha de liderar l'esforç conjunt de les diverses institucions públiques i les administracions catalanes i del seu sector públic en la formació, la captació de talent, la generació i gestió de coneixement i la recerca en matèria de govern –gestió i administració públiques– amb l'objectiu de disposar dels recursos idonis que garanteixin el bon govern de les nostres institucions públiques, ja sigui de nivell nacional, regional o local, sense distincions per raons de la mida del seu àmbit territorial d'actuació, del pressupost, del nombre de ciutadans que serveix, de la seva ubicació geogràfica o de la composició política dels seus òrgans de govern.

I quines són, aquestes necessitats formatives? En el model de l'escola que proposem hem establert tres nivells de formació. El primer va destinat específicament al grup directiu, en la línia d'anar avançant en la implantació de la figura del directiu públic professional, tal com el defineix el Projecte de Llei d'ordenació del sistema de direcció pública professional de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i del seu sector públic, aprovat pel Govern al juliol del 2015. La figura del directiu públic professional correspon a una franja intermèdia entre els llocs propis de la funció pública i els òrgans de decisió política, seleccionats segons criteris, idoneïtat i competència professional per al seu accés, i l'avaluació, a més, dels seus resultats.

Aquell projecte de llei és la guia per a la implantació d'un procediment obert de selecció transparent i públic, i garanteix l'accés a llocs directius a aquelles persones provinents tant de l'àmbit del sector públic com del sector privat que acreditin unes determinades competències i una experiència professional rellevant. Aquesta és una bona manera de garantir la professionalitat dels directius i la idoneïtat d'una persona per exercir un càrrec públic.

L'escola ha d'estar preparada per esdevenir motor d'aquest canvi. És per això que hem refet de dalt a baix el màster en Direcció Pública, que començarà el proper mes de març i que ja ha tingut una molt bona recepció, com ho prova l'acte de presentació que va tenir lloc el passat 19 de gener.

El segon àmbit d'actuació de la nova escola passa per la formació contínua professionalitzadora dels empleats públics, amb la detecció de les necessitats formatives, la formació a mida i l'impuls dels nous models d'aprenentatge. Totes les grans empreses que donen servei a la ciutadania destinen molts recursos a la formació dels seus empleats, sobretot en l'àmbit de la innovació en el foment del treball col·laboratiu. Les empreses d'èxit tenen una organització que combina l'estructura vertical de comandament amb l'estructura horitzontal de col·laboració entre diverses unitats, per tal de permetre una major eficiència en el servei i la reducció dels costos que aquests serveis impliquen.

El sector públic, sobretot en la part funcional, es resisteix a adaptar-se als nous models de treball, però caldrà adoptar-los si és que realment es vol arribar a l'excel·lència que reclama la ciutadania. La formació ha d'arribar a tots els nivells de l'Administració, i ha de millorar i reforçar les competències dels empleats públics en aspectes com ara l'Administració electrònica, el Govern obert, la prestació de serveis especialitzats i els codis ètics de conducta per prevenir la corrupció i qualsevol altra mala pràctica administrativa, i també per fomentar la igualtat de gènere.

En aquest mateix segon àmbit d'actuació, també volem tenir cura de la formació de les famílies professionals dins l'Administració, d'ajudar en la selecció i en la formació dels empleats de l'Administració local o fins i tot en la formació dels càrrecs electes –ja ho he dit. És per això que caldrà arribar a acords amb aquelles entitats municipalistes, col·legis professionals i entitats supramunicipals que també fan accions formatives. L'aspiració de l'escola és esdevenir el punt de referència i de coordinació de tots els operadors formatius en tant que som entitat pública amb competències reguladores en el sector de la formació dels empleats públics.

El tercer àmbit d'actuació se centra en l'impuls de la recerca i la formació acadèmica. En diversos països del món l'escola d'administració pública és un centre universitari de postgrau; és el cas de Dinamarca, els Estats Units, Alemanya, Holanda, Xile, Equador o Colòmbia –per exemple, eh? La configuració de l'escola com a organisme universitari és avui un ideal, una visió de com hauria de ser el futur, però de moment només ho pot ser a mitges i a mesura que arribi a acords amb universitats. Aquest és el sentit, per exemple, de l'acord de l'escola amb la UOC per validar el màster en Direcció Pública.

L'Instituto Nacional de Administraciones Públicas, l'INAP espanyol, fill d'aquell organisme de 1940, té ara un acord amb la Universidad Internacional Menéndez Pelayo –que és una universitat d'estiu, tot s'ha de dir– per verificar oficialment el seu màster en Lideratge i Direcció Pública. Nosaltres hem fet un pas molt més enllà. El món, a més a més, és que va cap aquí, i nosaltres volem establir un nou protocol de relacions amb les universitats perquè l'escola esdevingui un *think tank* dedicat a pensar les polítiques públiques des d'una perspectiva pràctica, objectiva, neutral, plural i diversa ideològicament.

Tanmateix, una escola d'administració pública no és ni una escola de negocis ni una facultat de ciències polítiques: és més que això, perquè, a més d'oferir cursos de *management* o d'ètica pública, treballa sobre la definició de les competències i les habilitats dels empleats públics. Però per aconseguir-ho ha d'investigar i ha d'orientar la recerca per poder transferir-la a l'organització, i en aquest sentit l'escola també ha de servir per ajudar les administracions a ser més eficients i evolucionar. És per això que volem que la futura escola esdevingui una mena de consultora, per assessorar totes les administracions públiques.

La proposta de la nova direcció de l'escola consisteix a promoure la redacció d'un projecte de llei que substitueixi la norma de 1987 que regulava l'escola, tal com vam heretar-la, per adaptar-la a les necessitats dels professionals del sector públic del segle XXI i donar servei a la ciutadania.

La filosofia de la nova escola, més o menys ja els hi he anat resumint fins aquí, però queda molt definida en el nom que proposem per a la nova escola, que es diria Escola Nacional de Govern i Administracions Públiques –ENGAP–, que també hem batejat amb el nom de qui fou el fundador de l'escola primigènia, Enric Prat de la Riba, en tant que volem que esdevingui una estructura d'estat fonamental per ordenar i racionalitzar

la formació adreçada a totes aquelles persones que participen en el sistema de prestació de serveis públics: «una administració de persones per a les persones», com ens agrada dir-ne. Volem que la nova escola sigui un referent internacional en la generació i la transferència de coneixement de tot allò que concerneix el Govern: la governança, l'Administració, la gestió i la innovació de les administracions públiques.

Tal com es van plantejar fer els catalanistes el 1912, avui els sobiranistes només podem aspirar a bastir una escola d'administració que sigui realment nacional, i, per tant, descentralitzada. Creiem en una escola de quilòmetre zero, o sigui, federalitzada, de proximitat, que tingui presència en les demarcacions territorials que s'estableixin per llei i que doni servei tant a l'Administració de la Generalitat i al seu sector públic com als municipis i al seu sector públic.

La formació és el fonament de la transparència i l'ètica de l'Administració pública, que són els dos principis inspiradors del bon govern. La formació, la transparència i l'ètica han de contribuir a la millora del rendiment dels serveis públics i han de procurar la promoció del personal. L'estudi i la difusió de les matèries i de les tècniques d'administració són objectius que cal atènyer per a l'enfortiment de l'Administració catalana i el seu sector públic i promoure el bon govern.

El bon govern –es diu en el preàmbul del projecte de llei que els presentarem– sorgeix de la capacitat que té l'Administració de posar en valor el talent del capital humà del qual disposa per renovar el compromís entre els administradors i la ciutadania. La formació dels directius i empleats públics, com també dels càrrecs electes, és bàsica per prestar a la ciutadania un servei de qualitat que sigui eficient i, alhora..., tot innovant en les maneres de fer i en els processos i en l'organització perquè sigui eficient. És probablement aquesta una de les millors maneres d'apropar el servei públic als ciutadans –a les persones, en definitiva– que servim.

Per acabar, permetin-me que els faci un petit apunt sobre la proposta de nova governança de l'escola. Les funcions d'aquesta nova escola no poden quedar supeditades a una legislatura. És per aquesta raó que el projecte de llei recupera, en part, l'organització originària de 1914, cosa que fa que l'escola estigui regida per un consell rector i una comissió executiva més reduïda que es complementa amb un consell pedagògic i científic que fa de claustre docent. Una estructura així requereix que la direcció sigui exercida per un directiu públic professional durant un període més llarg que l'actual, ja que d'aquesta manera es garantirà la coherència estratègica en la formació dels directius i servidors públics.

Aquest és un procés de canvi que només es pot fer amb el consens de tots aquells que s'hi sentin concernits. És per això que l'honorable consellera Meritxell Borràs va anunciar ahir que promourem un pacte nacional de formació del sector públic per acordar els aspectes de la governança de l'escola de tots, de l'escola nacional, per tant, però sobretot per promoure l'optimització i coordinació de totes les polítiques de formació de les administracions catalanes per subscriure un marc estratègic compartit entre tots els que impulsen la formació –universitats, sindicats, associacions municipalistes, diputacions, col·legis professionals, etcètera– i per impulsar accions formatives transversals.

Competència, aprenentatge, compromís i ètica són les quatre potes que sostenen la filosofia de la nova escola que aquest país creiem que necessita. La reforma que proposem, que s'alimenta de les experiències reeixides en altres països i també de les recomanacions fetes per l'OCDE, és de tal magnitud que reclama un esforç inclusiu per millorar la formació dels empleats públics, que són els reals garants de l'estat del benestar i de la prevenció de la iniquitat per raons de gènere, de raça o d'identitat.

Superada l'etapa d'institucionalització dels anys vuitanta, el nou segle exigeix a les administracions que disposin d'uns càrrecs directius i de personal al servei de les persones que estiguin preparats per afrontar els reptes que planteja una realitat ben diferent, amb una Catalunya integrada a la Unió Europea i en un entorn globalitzat i altament tecnificat, i –per què no dir-ho?– en una Catalunya que aspira a ser una nació sobirana en el concert dels estats del món.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Colomines. Ara seria el torn d'intervenció per part dels grups parlamentaris. Té la paraula el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Gracias, señor Colomines y señor Bardavio, por su comparecencia, y al resto de asistentes de la escuela. Bueno, una primera precisión: Cataluña, como tal, no aspira a nada; algunas personas en Cataluña –que, por cierto, no son mayoría– aspiran a cosas, pero no hable usted, por favor, en nombre de Cataluña. Esta es una primera precisión, cogida al hilo de la finalización de su intervención.

Mire, la Escuela de Administración Pública de Cataluña... A mí me ha gustado que usted empiece con esta referencia a su fundador, Prat de la Riba, en los tiempos de la Mancomunidad, ya hace algo más de cien años, en 1912. Hay que recordar que en esa época el presidente del Consejo de Ministros, Antonio Maura, estaba embarcado en una reforma de la Administración española. Nosotros, en Cataluña, pudimos erigirnos en punta de lanza de esas reformas precisamente con el concurso de Enric Prat de la Riba y la creación de esta Escuela de Administración Pública de Cataluña, que lo que perseguía era acabar con esa Administración caciquil y anquilosada que existía entonces en España.

Y, en ese sentido, desde Cataluña impulsamos una reforma que estaba bien pensada, y prueba de ello es que la Escuela de Administración Pública de Cataluña solo ha hecho que cosechar éxitos y la admiración de todos por ser la pionera en España, y se ha mirado en el espejo de otras importantes, como por ejemplo la escuela de administración pública francesa. Y, por lo tanto, en ese sentido, todos creo que debemos estar orgullosos y reconocer que aquel impulso primero de Enric Prat de la Riba poco tenía que ver con la creación de *estructures d'estat* que hoy día se quiere atribuir a aquella intención, cuando en realidad en aquella época para nada tenía que ver con eso.

Por eso nosotros, desde Ciudadanos, en lo que estamos también empeñados es en tener esa Escuela de Administración Pública de Cataluña, prestigiosa, útil para la Administración pública y competente para dar los conocimientos que tiene que dar en la formación de los funcionarios que están al servicio de los ciudadanos.

Y, mire, respecto a la formación de los funcionarios al servicio de los ciudadanos hay una norma, que es el Real Decreto legislativo 5 de 2015, que establece, en su artículo 14.g, que los funcionarios, los empleados públicos, tienen como derecho individual –punto g– la formación continua y la actualización permanente de sus conocimientos y capacidades profesionales, preferentemente en horario laboral. Esta voluntad de la ley de que los funcionarios, los empleados públicos, se formen ha estado tradicionalmente reflejada en cuarenta horas semanales que se han dado a los funcionarios... –perdón–, cuarenta horas anuales para que asuman esa formación, naturalmente a cargo del Estado.

Ese derecho individual es el que debería garantizar nuestra Administración, y no se está garantizando. Y una de las quejas más habituales de los funcionarios es precisamente que esas horas de formación a las que tienen derecho, presenciales, prácticamente son inexistentes, que había unos pocos cursos –que el que quiso los tenía ya hechos– y no existe oferta nueva, y no hay formación suficiente para los funcionarios. Tampoco ha funcionado la formación *online*: ustedes tampoco han hecho nada para que la formación *online* sea un verdadero recurso para la formación de los empleados públicos.

Y ¿por qué? Bueno, pues, a lo mejor la causa hay que buscarla en estos folletos y estos titulares que ustedes consiguen (*l'orador mostra a la cambra un full en què es reproduceix una notícia d'un diari*): «El Govern ultima un màster para formar la élite de la Administración del estado catalán», en *La Vanguardia*. Reparten ustedes un máster en Dirección Pública..., por cierto, con una frase célebre de su director, respetado, Agustí Colomines: «La construcció de noves sobiranes comença amb la gestió del dia a dia»; bueno, a mí me gusta más hablar de que una escuela de Administración pública forme a funcionarios para servir a los ciudadanos que no para construir naciones, pero, bueno, eso es un..., digamos, allá cada cual con sus obsesiones.

Esta formación de una élite de la Administración del estado catalán contradice el principio de que se dé a todos los funcionarios la formación. Ustedes quieren dar formación a élites, a élites caciquiles, de las que, por cierto, a mí entender y con todos los respetos, pues..., podría alguien pensar que ustedes forman parte de esas élites caciquiles actuales del siglo XXI, que se aferran a los puestos de la Administración, y, entre ellos, entre las clases más elitistas de la Administración, políticamente señaladas a

dedo, es donde se reparten las prebendas, y olvidan para qué ha sido creada esta escuela, que es para la formación de todos los empleados públicos.

Usted lo ha demostrado en esta comparecencia. Este máster que le he enseñado es para directivos. Usted ha hablado de directivos y ha hablado muy poco de los funcionarios, que tienen ese derecho de formación, todos ellos en la Administración pública. Por lo tanto, para nosotros, ustedes perpetúan aquello contra lo que luchó Enric Prat de la Riba, que era contra el caciquismo en las administraciones.

Pero tampoco nos extraña mucho, señor Colomines, y usted yo creo que ya sabía, cuando venía aquí, que desde mi grupo parlamentario se le iba a recordar de dónde viene usted. Usted viene de dirigir la Fundación CatDem, de *Convergència i Unió*, involucrada en los escándalos de corrupción y de financiación ilegal más graves y más vergonzosos que ha padecido el ciudadano catalán y español en España; en Cataluña, por *Convergència* –y la fundación que usted dirigía ayudó, gustosamente, a financiar ilegalmente y a que se lucrasen algunas personas, dirigentes de *Convergència*–, y, en el resto de España, ya sabemos quiénes y qué otros partidos se han involucrado en financiaciones ilegales y corrupción.

Usted viene de allí. A usted, hoy día, yo creo que se le puede considerar, con todos los respetos... Aquí, en Cataluña, tenemos una respetable profesión, hoy día, que es la de *processista*, que es aquel que vive, pues, del proceso este, con pingües beneficios. Yo creo, respetuosamente, que usted forma parte de este grupo; usted es uno de los ideólogos, como lo es el señor Pi i Sunyer, como lo es el exsenador Vidal, que ahora, supongo, pronto –y así lo dejo dicho aquí– tendrá algún chiringuito donde estar colocado.

Yo creo que usted hoy dirige l'Escola d'Administració Pública de Catalunya y ha tenido que tener un adjunto a la dirección porque usted es la cara política, usted es el comisario político –si me lo permite– de la Escuela de Administración Pública de Cataluña. Y como usted no tenía experiencia ni venía de este mundo para hacer la función que está desempeñando aquí, pues, usted tiene aquí un adjunto a la dirección que lo ayuda.

Yo le pediría, para finalizar ya –y ya que tengo la ocasión de que lo tengo aquí–, pues, que nos dé, usted, como director de la Escuela de Administración Pública de Cataluña, una lección magistral sobre el *dret a decidir*, ya que usted, en septiembre del 2013, en el programa –en BTV– de *La Rambla*, dijo textualmente: «Això del dret a decidir és una “xorrada” que ens vam inventar per no dir el que és dret a l'autodeterminació.» Y punto pelota.

Esta frase..., como dijo «nos inventamos», pues, yo le pediría que nos diga con qué otras personas se lo inventó –para la historia, ya que usted se remite a Prat de la Riba–, hoy día, para que sepamos los antecedentes de este *dret a decidir*: quién dio la orden, cobraron por ello, quiénes eran, quiénes inventaron el *dret a decidir*, si lo pagó alguien, qué mecanismos hicieron servir ustedes para «difondre aquesta “xorrada”», según usted, del *dret a decidir* que tanto éxito ha tenido, que eso hay que reconocerlo; si a usted le parece que es un nuevo chiringuito político, el Pacte nacional pel dret a decidir. Porque si el Pacte nacional pel dret a decidir se basa en una cosa que es una chorrada, yo le preguntaría: oiga, ¿qué le parece la creación del Pacte nacional pel dret a decidir?

Y luego ya, cuando me aclare estas curiosidades –que ya le digo que todos los constitucionalistas tenemos, ¿eh?, respecto al *dret a decidir*, los que sabemos qué es el *dret a l'autodeterminació*, pues, admiramos esta innovación suya, y por eso le pido estos datos, para que tenga a bien explicárnoslos–, como director de la Escuela de Administración Pública, le pregunto: ¿qué le parece a usted que la *consellera* Borràs anime a los funcionarios a coger un día de fiesta para ir a dar apoyo al señor Mas?

Si tenemos en cuenta que los días de fiesta de los funcionarios quedan registrados, esto yo creo que dará una lista de los adeptos a la causa y de los no adeptos a la causa. ¿Qué piensa usted hacer para defender a los funcionarios que salgan en estas listas? Y si, por último, piensa usted defender a estos funcionarios y desmarcarse de las declaraciones de la señora Borràs, como director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula el Grup Parlamentari Socialista.

Eva Martínez Morales

Sí; gràcies, president. Bé, el primer és donar les gràcies al senyor Agustí Colomines –també al senyor Manuel Bardavio–, per la seva compareixença i per aquesta explicació que ens ha fet. També donar la benvinguda, doncs, a totes les persones que els han acompanyat, de la conselleria.

Bé, jo m'he quedat una mica astorada, no?, per la presentació que s'ha fet, més que res perquè he trobat a faltar... Realment, fa un any, aproximadament, des del seu nomenament, no?, des que la consellera Borràs va venir i va explicar quin era el pla de govern, quines serien les actuacions que es volien desenvolupar en aquest ja, des d'un inici, curt mandat, de divuit mesos.

Però, clar, ens sorprèn que no s'hagin explicat quines han sigut les actuacions que s'han fet des de la seva àrea; només n'ha explicat, doncs, la voluntat política, no?, allò que es vol fer, una sèrie d'objectius, que segurament podem compartir, però poques dades per dir exactament quants cursos han fet, quants funcionaris han pogut gaudir d'aquests cursos, quin és el seu nivell de satisfacció, quina valoració se'n fa, quines noves matèries s'han fet. És a dir, bé, com a representant de l'Escola d'Administració Pública, doncs, potser esperava això, no?, un detall més sistemàtic de què és el que s'ha fet durant aquest any.

El que sí que s'ha fet, durant els deu primers minuts de la seva compareixença, ha sigut una explicació històrica, que, bé, ha estat força interessant, però que potser no era allò que esperàvem. Pensàvem això, que especificaria molt més què s'ha de fer, des del Govern de la Generalitat, per millorar la formació dels nostres funcionaris i treballadors públics.

També..., i aprofitaré, doncs, aquest context històric que s'ha fet per dir..., ens ha marcat, no?, la creació de l'Escola d'Administració Pública, el 1912, que va ser com a conseqüència i va derivar del congrés de governs municipals. Jo crec que en aquell moment va tenir molt de sentit, i aquell congrés de governs municipals, vist ara, sembla mentida, no?, que ens hagi de donar lliçons de com s'ha de fer realment un congrés de governs municipals. Perquè en aquell moment es va fer d'una manera, va tenir una sèrie de resultats, però ara s'ha volgut fer..., es va voler fer..., de fet, dintre del que és el pla de govern es deia que es faria un nou congrés de governs municipals, i al final allò s'ha convertit en un procés participatiu que realment no està tenint efectes.

També, en aquell pla de govern es va dir que es faria una llei de governs locals; després això s'ha posposat, amb aquest procés participatiu, i acabarà la legislatura i ni hem fet un congrés de governs municipals amb caràcter efectiu ni tindrem tampoc una llei de governs locals. Una còpia mal feta: bones intencions, però un any després els resultats no hi són.

De fet, entrant en aquest pla de govern que se'ns va explicar ara farà un any, des del grup del PSC i a nivell de..., en el tema que, bé, més porto jo, que és el tema de món local, no?, i de què es fa des de la Generalitat cap al món local, els ajuntaments i administracions locals, denunciàvem que dels setanta-nou objectius només n'hi havia un que parlava del món local, i que només hi havia deu mesures molt concretes per al món local; això ho trobàvem insuficient. En canvi, per al que era l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, doncs, bé, tenia un objectiu que parlava d'aquesta nova..., d'aquest objectiu grandiloqüent, no?, de poder dissenyar i desenvolupar el nou model de l'Escola Nacional de Govern i Administracions Públiques, i amb diferents mesures per desenvolupar-ho, i també uns indicadors.

En aquesta exposició que s'ha fet no hem vist com es concretaven, aquestes mesures, ni tampoc els indicadors que vostès van fer en el seu moment. Per exemple, no?, es posava: «Percentatge de serveis i productes innovadors sobre el total dels actualment existents»; bé, un any després, quin és aquest percentatge? «Percentatge de convenis revisats sobre el total d'existents»; quin és aquest percentatge? No ho sé. «Percentatge de convenis nous sobre el...» Bé, primer, indicadors per al que eren les mesures que s'establien.

Potser eren uns indicadors que poden ser qüestionables. Jo crec que es podrien fer millor, i que segurament tenen el personal adequat per poder fer uns indicadors que siguin més eloqüents sobre la feina que es fa des de l'Escola d'Administració Pública, però, clar, no veiem quines dades, doncs, ens estan indicant això, no? Deien: «S'elaborarà un nou catàleg de productes, serveis i publicacions de formació contínua, profes-

sionalitzadora, enfocat cap a l'eficiència, la innovació, la qualitat i l'excel·lència.» S'ha fet, aquest nou catàleg de productes? Quins són? Perquè el que sí que sabem és que s'ha fet..., almenys també en part de la seva intervenció ha parlat sobre aquest nou màster en Direcció Pública, i és important, però..., i la resta? Què s'ha fet?

Parlaven d'això, no?, d'innovació i augment de la qualitat de la formació dels servidors públics. Què s'ha fet? Podem veure que aquest any s'ha millorat la innovació, que s'ha augmentat la qualitat de la formació? No ho sabem, i és la seva responsabilitat. I també això, obtenir unes dades, doncs, per poder realment saber si s'ha complert o no s'ha complert.

Bé, després, si entrem en aquest màster en Direcció Pública, finalment em sembla que la universitat on es fa és a la Universitat Oberta de Catalunya. Bé, és una universitat del nostre país, però segons una de les últimes dades que han sortit és una de les que estan pitjor valorades, no?, en el rànquing de qualitat universitària. Jo no sé si això..., com ho valoren, si s'està treballant aquest tema. I, després, han comentat que ja hi havia inscripcions, persones interessades; bé, no sé com s'està plantejant. I també saber, doncs, quin és el cost que tindrà aquest màster, no?, i com es desenvoluparà.

Per últim, sí que s'ha comentat que s'està elaborant el nou Projecte de Llei de l'Escola d'Administració Pública. Llavors, ens agradaria saber quin n'és el *timing*, quan es presentarà, si s'està treballant la memòria econòmica..., en fi, quins són tots els passos que s'estan seguint. I, és clar, donada la poca durada d'aquesta legislatura, entenem que això, en aquesta legislatura..., no hi entrarà?, sí que hi entrarà? Bé, com s'ho estan plantejant, perquè, clar, la durada que ha posat aquest Govern, doncs, lògicament, dona per fer titulars; dona, potser, per fer bones intencions, però, al final, la realitat, tal com es veu, és que d'accions i de canvis reals, n'hi ha molt pocs.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Li correspondria ara la paraula al Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Senyor Vidal...

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, president. Bona tarda, senyor Colomines i tot el seu equip; siguin vostès benvinguts al Parlament. Deixi'm començar agraint-li, com a funcionari, la coincidència amb nosaltres, en tal com pensem, en una notícia d'una entrevista que li van fer a *El Món*, fa pocs dies, en la que vostè manifesta: «Els funcionaris ni tenen ni han de tenir cap mena de responsabilitat sobre el procés, perquè aquest procés és polític i no administratiu. Qui ha d'estar a l'alçada de les circumstàncies són els polítics, que són els qui n'han d'assumir els riscos.» Doncs, en això, hi coincidim, i, per tant, és d'agrair, tot i que suposo que és un cert desmentiment de les declaracions que va fer la seva consellera amb relació, precisament, a algun paper que havien de fer els funcionaris. Això, per començar.

Deixi'm dir-li també, abans d'entrar en matèria, que suposo que vostè entendre que recaigui sobre vostè totes les sospites del món sobre falta de neutralitat, per dir-ho així –bé, «neutralitat»..., ningú no és neutral–, sobre independència..., sospites, eh?, dic, bàsicament perquè tothom té un passat. Vostè té el seu –l'hi han recordat aquí–, cadascú té el seu, i, diguem-ne, no és un passat precisament discret, per ser una miqueta equànime. Fins i tot potser té un present una mica bel·ligerant a les xarxes, que, sincerament, eh?, no ajuda a confiar en vostè com aquella persona que ha d'aportar un sentit estrictament tècnic, estrictament professional, estrictament científic, a la nova escola, però això és una opinió, eh? Fins i tot modestament m'atreviria a recomanar-li que, mentre sigui director, potser que apagui el Twitter, que no fos que tingui la temptació de..., que el dit se li'n vagi i llanci consignes i crítiques de la més pura ortodòxia processista, que és el que de vegades ens trobem. Són dues opinions, i, per tant, són les meves, que podrà contrastar.

En qualsevol cas, del que vostè ha explicat, miri, compartim el model teòric del que vostè ens ha parlat, si és que és un model que ha d'acabar sent absolutament professionalitzador i, precisament, independent de la ideologia política, com sembla que vol ser. Coincidim en els tres punts o eixos formatius que vostè ens ha descrit. Creiem que tots tres són essencials i són importants: és a dir, una potent formació cap al que serien els futurs directius de l'Administració pública perquè no acabin sent els «capitans manaires», per entendre'ns, d'una manera col·loquial –cert, és importantíssim–; naturalment,

és essencial tota la formació contínua professionalitzadora dels treballadors públics, i, evidentment, com a pota nova, aquest impuls a la recerca ens sembla que transcendeix la realitat de l'actualitat del que ha de ser aquest servei, i la transcendeix perquè l'envia cap al futur –per tant, en aquest punt, hi coincidim.

No coincideixo en una afirmació que vostè ha fet –una afirmació, eh?, però... Diu: «El funcionariat públic es resisteix a adaptar-se als nous mètodes de treball.» Bé, depèn. És cert que sempre que hi ha canvis hi ha resistències, en qualsevol col·lectiu humà; és cert. Jo li puc dir, com a anècdota, que vaig viure la transformació del que va ser l'edifici de Santa Caterina a Girona, que reunia tots els serveis de la Generalitat en un sol. I no era només el fet que es reunissin en un sol edifici, sinó que transformava absolutament totes les maneres de funcionar gairebé autistes de cadascun dels departaments en una manera col·lectiva. I la col·laboració de la immensa majoria dels funcionaris va ser extraordinària; no tant d'algunes estructures anquilosades, directives, de cadascun dels departaments. Per tant, si hem de posar el focus en allò que en diríem la «rèmora de la impossibilitat dels canvis», hauríem de mirar aquestes estructures intermèdies que tenim, que de vegades potser ens fallen més del necessari.

Però, per fer un parell d'aclariments, permetin-me tornar a algunes coses que diu a l'entrevista aquesta que li citava, quan parlava de l'Escola d'Administració Pública. Una és amb relació al model, en el sentit que vostè ha explicat, aquí, de convertir-lo en un, diguem-ne, entre cometes, «centre universitari»; allà, a l'entrevista, parlava que la legislació estatal no els acaba de deixar. La línia serà intentar convertir-se en una universitat? O realment el que intentarem fer és això que vostè ha apuntat, establir una sèrie de convenis molt més estables amb algunes universitats per tal de suplir això, sense necessitat d'entrar, diguem-ne, en competència amb el que seria el món universitari? És una pregunta.

I una altra afirmació que vostè fa a l'entrevista és amb referència a la verticalitat o l'horitzontalitat de l'Administració, a la rigidesa de l'Administració –crec que parla d'una rigidesa gairebé de l'època napoleònica. M'ha semblat, en l'entrevista –i, per tant, li demano, si de cas, que m'ho desmenteixi–, que ho relacionava amb una necessària reconversió i reducció del personal d'aquesta Administració, en el que vostè diu, en aquesta entrevista, que els sindicats hi estarien d'acord. Ho dic perquè, malgrat que no correspongui a les seves funcions com a escola, entendrà que em preocupi que la idea pugui ser aquesta, és a dir, que ens estiguem preparant per fer millor feina amb menys gent, i no millor feina amb gent més preparada, que és absolutament diferent i que crec que seria l'opció adequada. En tot cas, m'ho pot aclarir, si us plau?

I també li demanaria algun aclariment... Bé, m'he llegit la carta de presentació que vostè fa en la web de l'escola, i hi fa algunes apreciacions que, si pot ampliar-me-les, l'hi agrairia. Comença dient que, en un entorn de creixent complexitat, s'enfronta a canvis en la naturalesa dels reptes públics, en els actors que s'hi relacionen, en les expectatives dels ciutadans i en les eines que hi ha al seu abast. Ens podia citar alguns d'aquests canvis en aquests quatre àmbits que vostè té en ment, i com, en aquestes propostes que farà vostè, o que ja deu tenir mig dissenyades en el projecte de llei, hi fa front, en aquests quatre àmbits? És per ampliar el coneixement, eh?

Després parla...: «Treballarem perquè la formació dels empleats i directius públics contribueixi al seu desenvolupament competencial», on vostè ha centrat gran part de la seva intervenció. És evident que compartim, tal com li he dit, la necessitat de la formació contínua. Preveu, d'alguna manera, com es pot facilitar aquesta actualització de manera que sigui absolutament compatible amb les condicions del lloc de treball, i fins i tot que sigui assimilable a poder-se fer en hores laborals, la major part d'aquesta formació? Ho dic perquè això donarà uns *inputs* o uns altres, a l'hora de la formació.

Després segueix dient: «En segon lloc, col·laborarem en el disseny del model de selecció del personal al servei de les administracions públiques.» Aquí tenim un punt que..., l'escola de l'Administració col·labora en el model, però, és clar, el model de selecció defineix també qui seleccionem i per a què el volem. Per tant, de quina manera estaria en condicions, l'escola, la futura escola, de garantir una estricta objectivitat, una estricta independència, una estricta, diguem-ne, neutralitat sobre ideologia, en el marc d'aquest model de selecció? Té previst, el com? És a dir, allò que diu, eh?: el com, els principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat, poden estar garantits?

Acaba parlant que l'escola promou la formació dels alts directius del sector públic, i parla de les capacitats que s'han de desenvolupar. Me podria especificar alguna d'aquestes capacitats essencials que vostè pensa que caldria que tinguessin els directius, no només els presents, sinó sobretot els futurs directius de l'Administració pública catalana?

I, per últim, parla vostè que la gestió pública ha de fer front a nous escenaris. Podem estar-hi d'acord, però m'agradaria que em definís en quins escenaris està pensant vostè, perquè no es confongués només amb allò..., que sigui només, aquesta escola..., que s'hi està treballant només per fer una estructura d'estat, sinó que efectivament hi han nous escenaris; quins són, aquests escenaris en els que estem pensant, perquè tingui validesa independentment del que ens depari el futur en l'àmbit polític.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies. Donem ara la paraula al Partit Popular. Senyora Cuevas...

María José García Cuevas

Gracias, presidente. En primer lugar, darle la bienvenida a usted, señor Colomines, a todo su equipo, y también a las personas de la *conselleria* que nos acompañan. Desde mi grupo queríamos agradecerle especialmente una reunión que tuvimos hace unas semanas, en la que, bueno, usted nos explicaba este proyecto, la situación de la escuela, y tengo que decirle que tanto el tono como el contenido fueron muy diferentes de lo que hemos escuchado hoy aquí, de lo que hemos escuchado y de lo que ha ido saliendo en prensa, pues, entre ayer y hoy, ¿no?, por la presentación que hicieron ayer la *consellera* y usted.

A ver, nosotros creemos que en política, en gestión pública, pues, lo que hay que hacer es buscar puntos de encuentro, buscar espacios de acuerdo, de pacto, y no dinamitar puentes. Nosotros creemos que esta orientación pública que están ustedes dando a la escuela va más dinamitando puentes que buscando esos espacios de acuerdo y encuentro, que es lo que creímos percibir en la reunión que mantuvimos con ustedes.

A ver, como una previa, los ciudadanos pagamos impuestos no para tener una escuela de administración pública de prestigio internacional; pagamos impuestos para recibir unos servicios públicos –sobre todo los esenciales: educación, sanidad, servicios sociales...– de calidad, suficientes y de calidad. Para eso pagamos impuestos, que es lo que al final sostiene todo esto. Y estos servicios públicos están pensados por unos funcionarios, que tienen que estar bien formados, y, sobre todo, trabajar en condiciones.

Los funcionarios catalanes que dependen de la Generalitat –no todos los funcionarios catalanes, porque los que dependen de ayuntamientos o del Estado están en una situación diferente– tienen dos problemas fundamentales, que yo no sé si se solucionan con este proyecto que usted nos ha presentado, de la manera que se ha presentado. El primero es el recorte en las condiciones laborales que han sufrido, ya lo sabemos: mínimo, el triple que el que han sufrido sus otros compañeros catalanes que dependen de otras administraciones, y que se está revirtiendo con mucha más lentitud que en otras administraciones.

Y el segundo problema es la falta de independencia que tienen para realizar su trabajo. No hay más que recordar las tasas de interinidad; por ejemplo, en inspectores de educación, casi del 80 por ciento. Usted comprenderá que si el inspector tiene que controlar cómo funciona el sistema educativo y depende de que le renueven su comisión de servicio del mismo dirigente político al que tiene que controlar, pues..., aquí el controlador controlado es un sistema de muy poca independencia.

Las listas de adeptos ideológicos al *procés*, ya lo dijo el otro día el juez Vidal..., no sabemos si es verdad o si no es verdad, pero eso de que se hacen listas de jueces... Pues, si se hacen de jueces, supongo que también se harán de profesores, y se harán de *mossos* y se harán de todo –o no–, pero en cualquier caso los funcionarios tienen esta espada de Damocles sobre ellos.

También se les está coaccionando: que una *consellera* anime a los funcionarios que dependen de ella a ir a manifestarse delante de un tribunal, a presionarlo, eso es una cosa que no tiene cabida en ningún estado de derecho, y que nadie, además, diga nada..., porque alguien podría haber dicho: «Pues, si era una idea de la *consellera*, peregrina, que alguien la desmienta.» Que los *mossos* se tengan que manifestar para pedir pro-

tección frente al grupo que apoya al Govern, frente a la CUP, eso también es una cosa bastante estafalaria. Que se coloque a los funcionarios en posiciones incómodas: cumplir la legalidad o cumplir las órdenes de sus superiores jerárquicos, como pasó con los directores de instituto el 9-N de hace dos años, donde se les dieron instrucciones orales, nunca por escrito, pero, bueno, los directores que no entregaban las llaves o que no abrían su instituto el día 9 de noviembre, pues, ya sabían que estaban marcados, como que no estaban facilitando el *procés*...

Todo esto es falta de independencia, y estos son los problemas que tienen los funcionarios para hacer bien su trabajo, que ya entraremos en más detalle. Por tanto, pues, no sé, la verdad es que nos hemos quedado un poco desconcertados con estas manifestaciones que ha hecho usted hoy aquí y que hizo el otro día.

Entrando en detalle en las cosas que nos preocupan, el sector público catalán usted ha dicho que es muy potente, que tenemos «un sector públic molt potent». Y yo le diría: «I tant, i tant que sí.» Tenemos 393 entes que nos cuestan 4.000 millones de euros. La siguiente autonomía es Andalucía, con 331 –o sea, tenemos un 20 por ciento más que la segunda–; la tercera es Madrid, con 157. O sea, tenemos un 150 por ciento más de entes, como digo, que nos cuestan 4.000 millones. Y tanto, que es un sector público muy potente. Y lo peor es que todos estos entes no los necesitamos, porque algunos están duplicados con organismos estatales y hacen cosas para las que no se tienen competencias, o se tienen compartidas y no necesitaríamos un ente tan gordo.

Por lo tanto, ustedes nos proponen que creemos un nuevo ente o que engordemos y que demos estructura y contenido a un nuevo ente, una nueva escuela de administración pública con mucho más contenido, con más presupuesto, pero es que no estamos para engordar el sector público, y tenemos que tener muy claro si es lo que nos interesa.

Entonces, ¿qué nos preocupa? Nos preocupa el solape en la oferta de formación. Ustedes lo explican, ¿no?, que los ayuntamientos, las *conselleries*, incluso los *mossos* o el Instituto de Seguridad Pública tienen sus propias escuelas o departamentos de formación. Entonces, aquí hay un solape evidente. Ustedes nos proponen, primero, hacer una estructura grande, la Escuela de Administración Pública, y luego ya iremos a hacer acuerdos, y luego ya iremos a hacer un *pacte nacional*.

Bueno, nosotros creemos que debería ser al revés: primero, tengamos claro quién hace qué, quién es competente para qué, qué escuelas se cierran... Porque la pregunta es: ¿se va a cerrar alguna escuela? ¿Algún ayuntamiento va a dejar de impartir formación? ¿Las *conselleries* van a dejar de formar a sus funcionarios? Primero, tengamos claro que vamos a hacer un sistema más eficiente y más racional, y, luego, por supuesto, si lo que hay que hacer es una única escuela central y potente para toda Cataluña y todos los funcionarios y el sector público catalán, adelante, pero primero racionalicemos. Entonces, ¿hay coordinación previa con estos ayuntamientos? ¿Se van a cerrar algunas escuelas, o esto es un «suma y sigue»: mantenemos lo que hay, y, además, creamos otra nueva estructura?

Otro problema de transparencia: los sindicatos están preocupados por la transparencia en cuanto a motivos de admisión o exclusión de los funcionarios que solicitan formación. ¿Qué información tiene usted de esto? ¿Es así? ¿No es así? Si es así, ¿piensan solucionarlo de alguna manera? ¿Esto se puede solucionar también con esta nueva estructura?

Otra cuestión que nos preocupa: bueno, la coordinación con el resto de autonomías. Creemos que hay escuelas, ¿no?, también de administración pública, en Murcia, en Asturias, en Andalucía...; ¿funcionan bien? ¿Tenemos algo que aprender de ellas, algo que compartir? ¿Pueden ser el modelo? Aquí también le querría decir una cosa: eso de hablar mal de la escuela española..., es que eso queda muy mal. Yo, de verdad, modestamente, es mi opinión personal, pero cuando alguien quiere vender lo suyo o hablar bien de lo suyo hablando mal de lo de los demás, a mí eso me suena a que uno tiene poca confianza en su propia valía. Entonces, hablar de la escuela española, de que si es hija de la del 40 –lógicamente, ¿no?, o sea, todo lo español viene de Franco y de la dictadura–, de que avala sus másteres en una universidad que es de verano... O sea, yo creo que todo eso es accesorio, y lo único que quita es credibilidad a la valía propia de la escuela catalana, de la que no tengo ninguna duda, solamente es que, si se va a explicar así, pues, vamos mal.

Y, finalmente, ¿qué es lo que queremos hacer con todo esto? Si el objetivo es abrirse a todo el sector público y racionalizar recursos, contenidos y coordinarse bien con todas

las administraciones catalanas, adelante, y estamos de acuerdo. Pero queremos que nos lo aclare para saber qué es lo que vamos a apoyar o no vamos a apoyar, a la hora de la verdad, y que nos dejemos de ambigüedades.

Entonces, ¿esto es una estructura de estado? Si es así, eso es una barbaridad, porque las comunidades autónomas no pueden hacer estructuras de estado, y eso ya es un motivo de enmienda a la totalidad del proyecto. Si es una estructura autonómica, como le digo, para dar formación a todo el sector público, racionalizar y coordinar la formación, por supuesto que sí; pero si es una estructura de estado, no, porque las autonomías legalmente no pueden hacer estructuras de estado, porque no son estados. Entonces, la legalidad actual no permite que Cataluña se configure ni haga cosas propias de un estado.

Y el rollo este que nos cuentan a veces de la doble legalidad: «No, no se preocupen, porque habrá una legalidad transitoria que será la legalidad catalana», bueno, eso..., eso es lo que pasa en todos los golpes de estado, que quien da el golpe de estado dice que hay una legalidad transitoria. Eso no tiene un pase para ningún estado democrático. El estado democrático, de derecho, reconocido, es España; hay un marco legal donde hay una legislación orgánica, estatal, una legislación autonómica, una legislación municipal, y todo eso es un cuerpo que tiene que estar coordinado. Y lo que se sale de ahí y no se coordina con la ley de jerarquía normativa superior, pues, no tiene ninguna validez.

Entonces, no hay ninguna legalidad transitoria que tenga validez fuera de la mentalidad o del ensueño de alguno. Legítimamente, todo el mundo puede soñar, pero, a la hora de la verdad, no vendamos cosas que no van a ser verdad, y menos, sobre todo, gastemos dinero público en eso. Entonces, ¿esto realmente es una estructura de estado?

En esto que usted dice, que Cataluña aspira a ser una nación soberana, me uno a la crítica del diputado de Ciudadanos: lo aspirarán algunos catalanes; legítimamente, otros catalanes, pues, no aspiramos a ser una nación soberana. Y sobre todo aspiramos a que el dinero público, el dinero de nuestros impuestos, se emplee, como le he dicho, en tener una educación, una sanidad, unos servicios sociales, de la mayor calidad. Y para eso ustedes pueden tener un papel muy importante, pero dejándose de hacer estructuras de estado y de hacer naciones soberanas.

La pregunta es: ¿es que está usted dispuesto a incurrir en alguna ilegalidad? ¿Está usted dispuesto a utilizar la Escuela de Administración Pública de Cataluña...

El vicepresidente

Ha esgotat el temps, senyora Cuevas.

María José García Cuevas

...como una –sí, acabo, presidente– estructura de estado? Porque si usted va a utilizar esto para incurrir en una ilegalidad o para colocar a la Generalitat y a la escuela de Administración pública catalana fuera de la legalidad, tendremos que presentar una enmienda a la totalidad.

Gracias, presidente.

El vicepresidente

Moltes gràcies. Per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el senyor Garriga.

Joan Garriga Quadres

Gràcies. Sí, quatre pinzellades. En principi, no volia parlar, però crec que l'escola s'ho mereix, que ens posicionem davant aquesta proposta de les activitats que el senyor Colomines ens ha dit.

En primer lloc, una prèvia: és a dir, nosaltres, la CUP, ja sap vostè que no som..., no érem partidaris del seu nomenament, no vam participar ni participàvem del seu nomenament, per les raons polítiques i perquè, a més a més, entenem que el seu posicionament polític, no per antic, sinó per també actual, no era el més idoni per dirigir l'escola, i per temes professionals. Ara bé, nosaltres pensem que l'escola no és culpable d'aquest nomenament, i, per tant, l'escola sí que es mereix, doncs, que la valorem no només per qui en aquests moments en té les responsabilitats, que és vostè, que ha estat nomenat per tirar-la endavant, sinó pel que se'ns proposi.

I, en aquest sentit, penso que l'escola, com s'ha dit aquí... A mi m'ha agradat que es fes una referència històrica, que en principi pot semblar «un rotllo», que deia..., no sé

com ho deia –un «mal rotllo»–, la diputada del Partit Popular, però... És a dir, l'Escola d'Administració Pública és d'aquelles joies que teníem com a país, o que tenim com a país, com l'Escola de Bibliotecàries, que crec que no hem sabut preservar com a país, o, si més no, en alguns moments; és a dir, hi han els moments de la seva creació, els moments de la seva restauració, però després hem perdut el temps. És veritat que l'escola, com a tal, doncs, ha perdut eficàcia, ha perdut protagonisme, ha perdut oportunitat d'instal·lar-se en el país com s'hi havia d'haver instal·lat, i segurament ha sigut per culpa de l'LRSA, deia vostè, de les mateixes voluntats nacionals d'aquest país, que no hem sabut, ja dic..., no capaç de crear estructures d'estat, sinó de preservar aquelles joies que com a país teníem i que han fet una feina importantíssima.

Malgrat tot, nosaltres coincidim, com a Grup de la CUP - Crida Constituent, en aquesta necessitat de renovació de l'escola, de posar-la al servei d'aquestes necessitats del segle XXI. Pensem que l'estructura, als tres nivells que ens ha dit, que ens ha anomenat –el del grup directiu, el de formació continuada, el de la recerca, aquesta, acadèmica–..., hi estarem atents, amatents. Evidentment, són propostes on nosaltres coincidim, en aquests tres nivells, i compartim aquestes necessitats.

I, a més a més, pensem que no tenim temps..., vull dir que hem perdut el temps, ho torno a dir, que la cosa no és proposar una cosa que va bé i hi proposem una cosa millor, o millorar-la, sinó... I, amb tots els meus respectes, eh?, no vull que sigui un atac a l'escola, però crec que tots els que hem conegut el món local, comparant allò que vam conèixer al principi del restabliment de la Generalitat, d'aquelles voluntats, amb com hem conegut el món municipal avui..., pensem que l'escola, doncs, almenys per la nostra part, no té el paper significatiu que hauria de tenir, tant en la formació dels càrrecs electes com en la formació continuada dels funcionaris.

I aquí voldria dir una cosa, perquè sempre posem els funcionaris..., el sacrifici dels funcionaris, és cert, eh?, vull dir, però..., en parlem molt aquí, al Parlament, no?, però hem de ser sincers, també, amb tots els respectes pels treballadors i treballadores de la funció pública, perquè és veritat que hem de fer alguna cosa per fer coincidir les voluntats polítiques que a vegades es volen posar des del món local, o des del món polític en general..., i des del món funcional es troben veritables resistències –veritables resistències–, que, a vegades, pensem nosaltres, són producte d'aquesta manca de formació i que s'ha acabat en el món funcional, a vegades i en certs aspectes, doncs, em sembla que ho deia el diputat Vidal, no sé quin terme has utilitzat, però..., és a dir, que acabin manant els capitans, em sembla que deies, no? (*Veus de fons.*) Els manaires, no? (*Veus de fons.*) Capitans manaires. És veritat. Llavors, necessitem aquesta professionalització.

És a dir, sí, des de la CUP, a aquest compromís que avui ens porteu aquí; sí a recuperar el prestigi i l'eficàcia; sí a situar l'escola en l'àmbit de les necessitats del món local, perquè entenem que l'eficàcia i l'eficiència no són possibles sense una funció pública a l'alçada de les necessitats del segle XXI. I entre aquestes necessitats del segle XXI, els agradi o no els agradi, hi ha aquelles a les quals el poble de Catalunya aspira com a país independent. Aquesta és una necessitat a la qual, des de l'Administració, des del món polític i des del món parlamentari, s'haurà de donar resposta. No parlem en nom de la majoria, parlem en nom d'unes voluntats polítiques expressades democràticament.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Garriga. Pel Grup de Junts pel Sí, senyor Solsona...

Marc Solsona i Aixalà

Moltes gràcies, president. Bé, director, benvingut a aquesta comissió, també el senyor Bardavio i els membres de l'escola i del departament. Primer de tot, agrair la seva explicació, que, com sempre, ha sigut una explicació, doncs, molt pedagògica, molt clara, de les intencions que ha de tindre aquesta nova escola, aquest futur projecte de llei. I, per tant, diguem-ne, hem entomat l'encàrrec que vostè tenia, de definir quin nou model d'escola podíem adaptar de cara al segle XXI, trenta anys després de la norma actual, i, per tant, això com s'entenia en aquests nous paràmetres també de gestió de la funció pública, dels nous models de governança, de la formació dels càrrecs directius, dels servidors públics i també dels càrrecs electes.

Jo, aquí, discrepo d'alguna la intervenció: la formació de càrrecs directius sempre ha vingut acompanyada de servidors públics i de càrrecs electes, entenent aquesta visió transversal d'aquesta funció de l'escola. Perquè un dels reptes de l'escola és recuperar aquestes tres potes a l'hora de la seva actuació, perquè potser els últims anys, els últims temps, altres entitats municipalistes, per exemple, havien pres un rol potser més proactiu a l'hora d'algun tipus de formació més encarat a càrrecs electes, o a diferents vessants, i està bé que es pugui recuperar el lideratge amb aquest nou projecte de llei en aquest tema.

Jo no puc evitar de dir una frase al director: a vostè li tenen moltes ganes. Perquè, clar, al final és un problema d'allò del què, qui, com, no?: «En el “què” podem estar d'acord; en el “com”», també; però en el “qui”..., llavors, això ens grinyola.» Home, dintre d'aquest model d'escola que vostè planteja i dirigeix, molt professionalitzada, en el qual s'apodera molt la relació entre l'administrador i l'administrat, en el qual es busca aquest bon govern a través de la transparència, de l'ètica, del retiment de comptes, amb aquest concepte de transparència...

I aquí jo no m'hauria pensat mai que –per exemple, senyor Vidal– la llibertat d'expressió penalitzés, a l'hora que la gent que té responsabilitats, doncs, pugui també expressar-se, i que anem de cara i que sapiguem tots plegats què és el que pensa cadascú. En qualsevol cas, des de Junts pel Sí posem en valor que al senyor Colomines ningú li ha d'escriure els tuits que ha de publicar, no com a vegades passa en altres formacions.

Per tant, a partir d'aquí, si podem descartar de la derivada aquest qui i donem força al què i al com, i ho sabem objectivar... A mi em sembla que aquí s'han fet coses molt..., s'ha avançat, penso, de manera important, en el concepte de configurar l'escola com un organisme universitari, i seria el model ideal –per tant, amb aquest plantejament, que l'escola pogués funcionar com a *think tank* de polítiques públiques, de manera oberta, pública i absolutament transversal–; que incorporar el concepte «nacional», que a vegades fa tanta urticària a segons qui, és un concepte que dona sentit a aquest plantejament de descentralització, a aquest concepte més territorial, a aquesta idea de quilòmetre zero, d'equilibri territorial, que és el que ens dona, potser..., recupera aquesta visibilitat que potser en certs moments, per a aquest concepte de no-descentralització, ha pogut tindre aquesta mica de desafecció, potser, en el territori.

A mi em sembla que entomar i identificar molt bé les debilitats de l'actual escola i adaptar-la al segle XXI i reconèixer els mèrits de l'actual model que s'ha fet aquí... Aquí no s'ha criticat l'anterior model; s'ha dit: «És que el model... Hem d'agafar el millor, adaptar-lo als nous temps.» I per això podem parlar de formació continuada, integral, de recerca, d'administració i governs oberts, de transparència, de nous models de governança, que són conceptes que es treballen i es verbalitzen a dia d'avui d'una manera que no es podien treballar ni verbalitzar fa trenta anys endarrere, perquè era un altre model d'administració, en un altre context polític i també històric.

Per tant, estem també pendents del projecte de llei que aquí es presentarà, que volem veure, que es podrà debatre, que tothom podrà participar-hi. Però, clar, quan aquí hem sentit alguna intervenció que..., «de dónde viene usted», que ha dit el senyor de Ciutadans, quasi que ja hem sabut la motivació d'aquesta compareixença. Ens ha semblat que a vostès els era igual el que digués el director sobre la formulació del nou model d'escola; vostès han demanat la compareixença del director no per ser el director de l'escola, sinó perquè es diu senyor Agustí Colomines, i, aquí, intentar barrejar naps i cols en temes, com sempre fan –que no pot obviar-se en cap discurs que a vostès els costa poc de fer–..., que podien sortir, naturalment, la paraula «xiringuitos» i altres coses que sempre articulen, parlin del que parlin del tema que vulguin parlar.

A mi em sembla que, al final, la millor defensa dels funcionaris és aquella que defensa que els funcionaris puguin defensar els seus drets i els seus convenis i puguin actuar en plena llibertat. A partir d'aquí, qualsevol interpretació de coaccions i d'altres coses, bé, ja seria..., ja és una miqueta passar-nos de frenada.

Jo lamento que una vegada més el Grup Socialista també devaluï el projecte de governs locals..., ho devalua amb el concepte de procés participatiu. (*L'orador riu.*) Amb els nous models de governança, amb els bons governs, amb les noves polítiques, els processos participatius són la base i la clau per poder validar, després, una proposició de model. Per tant, no ho devaluem, perquè potser el que hauríem de saber, llavors, és: de les diferents

entitats també del món local que podien promoure, juntament amb la conselleria, el fet que es fes el congrés del món local..., al final es va decidir, eh?, fer aquest procés participatiu. Potser hauríem també, doncs, de mirar l'arrel, com ha evolucionat també aquest tema, no?

Per tant, entenem nosaltres que està obert, presentaran el projecte, hi podrem participar. Nosaltres no tenim dubte del seu mèrit i capacitat per poder dirigir l'escola. Intenem objectivar les coses.

I el que sí que ha semblat en aquesta compareixença, en algunes intervencions, és que aquí hi va haver algú que va perdre una oportunitat fa poques setmanes, en la compareixença de la màxima responsable de funció pública, perquè s'estan fent preguntes al director de l'escola sobre temes de funció pública que són més per a la responsable de funció pública que no pas per al responsable de l'Escola d'Administració Pública, que és un tema més formatiu, més d'indicadors, més tècnic, i no d'avaluació de les polítiques de funció pública que estigui fent el Govern d'aquest país.

Per tant, aquí, potser perquè no s'acaba d'entendre bé què és l'Escola d'Administració Pública, potser es barregen conceptes i temes que no van directament adreçats al que pugui contestar el mateix director. Per això, aquí algú va perdre oportunitats, fa unes setmanes, per preguntar-li a la senyora Masó precisament moltes preguntes que s'han fet avui aquí sobre el concepte de la funció pública, encara que sí que és veritat que tots entenem que la reforma de la funció pública, entesa com a tal, és, evidentment, un dels reptes que ens hem de plantejar també, lògicament, com a país.

I el fet que es pugui interpretar el concepte «nacional» també com una pedra d'una estructura d'estat, a nosaltres no ens fa cap..., no hi tenim cap problema, en aquest efecte. Estem dient molt clar quin és el nostre objectiu polític amb Junts pel Sí: no tirarem ni un pas endarrere, treballarem. I entenem que un futur estat català ha de tindre una escola de primera, que, a més, és compatible amb els tres conceptes que deia el senyor de Ciutadans, que és el que també ha dit el director de l'escola: que sigui prestigiosa, útil i, sobretot, també competent.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies. Senyor Colomines, és el seu torn per donar resposta.

El director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya

Bé, moltíssimes gràcies per totes les observacions, les quals respecto moltíssim, encara que en algun cas pugui discrepar del que es diu, no? De totes maneres, només deixi'm fer un apunt sobre la meua biografia, perquè, clar, la meua biografia..., aquest any faig seixanta anys, no?, i al final s'acaba reduint a dos anys de la meua vida. Aleshores, tinc una dilatada vida, per entendre'ns. Fa més de trenta anys que soc funcionari, eh?, i professor universitari; he dirigit la UNESCO de Catalunya i no he ocupat mai cap càrrec públic. És la primera vegada a la meua vida que ocupo un càrrec públic. Ho faig per algunes raons, sí, patriòtiques. Són les meves conviccions, cadascú que tingui les seves; jo tinc aquesta convicció. Tinc una convicció patriòtica, i quan em van demanar que dirigís aquesta escola per transformar-la, vaig acceptar aquest repte.

El meu adjunt és un excel·lentíssim, diguem-ne, professional, però servidor..., l'hi dic també, senyor Carrizosa, perquè ho sàpiga, la meua tesi doctoral és exactament sobre les lleis de l'Administració local i la constitució de la llei Maura al llarg dels anys 1907-1914. Per tant, m'ho sé de memòria. M'entén? He fet classe d'això durant trenta anys a la meua vida. Per tant, diria –diria– que alguna cosa sé –alguna cosa. Potser vostè en sap més que jo, però jo alguna cosa sé d'això, per entendre'ns, no?

Per tant, de tot el que em parla de la CatDem i tal, jo ja vaig comparèixer en aquest Parlament en el seu dia. No crec estar encausat en res en absolut. Per tant, no penso fer cap comentari amb relació a això.

En canvi, sí que li vull comentar alguna cosa –i aprofito per agrupar algunes qüestions que se m'han plantejat, que crec que són rellevants, no?... Nosaltres, el model d'escola que tenim..., si ens hem plantejat la transformació d'aquesta escola és perquè la llei del 87, si vostès la llegeixen, diu una cosa tan simple...: que nosaltres ens dediquem a formar funcionaris i a seleccionar-los. Punt i final. Això és el que diu aquesta llei.

Aleshores, nosaltres ens hem plantejat, en aquests trenta anys des de la llei, que ho acaba de dir el senyor Marc Solsona, doncs... El servei públic no el fan els funcionaris,

el servei públic és molt més extens, i, per tant, nosaltres ara fins i tot estem fent una discriminació. Per exemple, amb empleats de la sanitat pública i concertada o de les escoles públiques i concertades, que donen servei públic, nosaltres només estem donant servei a aquells que són funcionaris. En conseqüència, nosaltres havíem d'ampliar, no?, el marc, perquè, si no, estàvem fent fins i tot un greuge als ciutadans.

Nosaltres, pel que sigui –perquè no existia, perquè ho han assumit les associacions municipalistes, pel que fos–, doncs, no hem tractat mai amb els electes, o molt poques vegades. Creiem que és important que els electes també puguin estar a dins, no?, a l'engranatge formatiu, sense perjudici de ningú ni de les competències de ningú. I per això ho plantegem.

I, en aquest sentit, li vull dir a la senyora representant del PP..., no, no: nosaltres el pacte nacional el plantegem abans, no després; no, no, abans. Nosaltres volem promoció-lo abans. El que passa és que és una cosa que és paral·lela, això sí que és veritat, no?

I dir-li a la senyora del PSC..., en aquests moments està en procés d'exposició pública, i, per tant, amb tots els informes, no?, preceptius, que faran que passi al Govern, doncs, suposo..., no ho sé, no m'ho facin dir, però suposo que en un parell de mesos segurament podria estar a la taula del Govern, o abans i tot, perquè després això passi al Parlament. Per tant, la nostra voluntat és aquesta –la nostra voluntat és aquesta.

Els hi dic clarament, i ja ho vaig dir al senyor Carrizosa quan va venir al meu despatx, que li preocupava molt una fotografia que tenia darrere meu, no?: jo faig això per aquella fotografia, però és igual, els canvis s'havien de fer igual, amb fotografia o sense, perquè és la institució, la que necessita renovar-se. Els motius pels quals nosaltres fem això, legítimament avalats per una majoria parlamentària que és majoritària en aquest Parlament..., això és una altra qüestió. Que vostès en discrepen? D'acord. Però és aquesta, la raó que ens impulsa i que em té assegut a mi allà. Però, tot i així –tot i així–, els dic el mateix: és necessari, el canvi de l'escola –és necessari.

El senyor Vidal em preguntava quin era el meu model. Miri, jo, si pogués, faria com el president Correa, perquè és el model que vull. Va fer un decret; el que passa és que va fer un decret sense passar pel Parlament. Jo ofereixo presentar-lo al Parlament, però jo faria la *escuela de posgrado*, que és el que crec que ha de ser l'escola de funcionaris o de servidors públics en general. Perquè crec que és el model que funciona a Alemanya, que funciona a Colòmbia, que funciona als Estats Units fins i tot, que ha funcionat... Jo no crec en l'ENA; crec en el prestigi de l'ENA, però no crec en el jacobinisme de l'ENA.

Per això també els he dit que crec en una col·laboració amb els ajuntaments, crec en l'escola de quilòmetre zero, crec en reforçar les delegacions, etcètera. Però, és clar, si vull fer això i Ciutadans fa una esmena al pressupost per reduir 2 milions d'euros el pressupost de l'escola, aleshores estem fotuts –amb perdó de l'expressió, eh?–, perquè aleshores no podem assegurar a ningú res de res.

Em preguntava la portaveu del Partit Socialista què és el que havíem fet. Miri, jo, així, molt resumit..., tampoc els volia cansar, perquè a mi, quan era assistent parlamentari del senyor Josep Benet, em cansava molt, el senyor Pujol, quan fotia aquelles llistes immenses d'obra feta, per dir-ho així, no?, i els hi volia estalviar, però, bé, més o menys, li puc dir, perquè se'n faci una idea, que les activitats que nosaltres hem fet el 2016 són set-cents seixanta; que l'alumnat del 2016..., 12.748; que els certificats són 11.772; que en aquests moments la formació virtual..., més o menys han estat uns 1.000 alumnes a tot el territori; que allò que em preguntava sobre els convenis amb les universitats, el cent per cent han estat revisats, i, per tant, ratificats.

Em preguntava el preu del màster de l'escola: 7.200 euros, el 20 per cent dels quals els assumirà l'escola, que són 1.440 euros; els alumnes, 2.160, i els departaments, més o menys 3.600. Per tant, el cost global és de 7.200, vaja, una oferta, diguéssim, més que competitiva, amb relació al que hi ha en aquests moments, no? A més a més, és un màster professionalitzador, no?

I el 13 per cent dels cursos, nosaltres, en aquests moments... Hem treballat, aquest any, perquè creïem que hi havia una certa deficiència en l'avaluació dels cursos, perquè jo crec que aquesta..., és a dir, una política pública sense avaluació no és política pública, és una estafa, eh? Per tant, nosaltres creïem que havíem d'avançar en l'avaluació de tot allò que fèiem. I, per tant, com que la Generalitat ja té un organisme, que és Ivàlua,

nosaltres el que volíem..., hem arribat a un acord amb Ivàlua perquè sigui Ivàlua qui faci aquestes avaluacions públiques, no?

No he parlat malament de l'INAP, eh? Senzillament, l'he descrit; he descrit... Cadascú ve d'on ve. Aleshores, com que cadascú ve d'on ve, jo només l'he descrit, i cadascú té els vicis que té. Punt. No intento entrar en competència, però el que no puc admetre és que l'INAP vulgui ser superior a mi. Què és el que dona raó a això? Una cosa tautològica, no?, que és la nació. Cadascú té la que té, i jo tinc aquesta. I com que les lleis marquen què és el que poden complir cadascuna de les escoles, doncs, nosaltres, en aquest sentit, hem tirat endavant.

I una cosa que ha dit el representat de la CUP - Crida Constituent és una obsessió que tinc, que és com l'escola presta servei en el món local. Perquè és veritat: va néixer, l'escola, com una escola d'administració local, però aquesta escola d'administració local, quan va passar a dir-se Escola d'Administració Pública... I en això, senyor Carrizosa, no faci trampa, eh?, perquè la nacionalitat catalana significa «nació a Catalunya», no «nació espanyola». Prat de la Riba era un nacionalista català per davant de qualsevol cosa, això... Miri, ara ens podem posar aquí a fer una competició d'història i punt, perquè la regeneració d'Espanya només servia en tant que reforçava la nació catalana, eh?

Per tant, quant a la qüestió local, quan es transforma en administració pública general, s'entén que això ho ha de fer l'escola, però després l'ordenament jurídic ha anat canviant i ha anat debilitant aquesta força que l'escola tenia en el món local. Només..., això també és una opinió, haig de reconèixer que és una opinió, però jo crec que només s'aconseguirà això en una Catalunya independent, perquè l'Estat ha fet tot el possible perquè sigui al revés, perquè fins ara nosaltres... Crec que el segon acte públic que vaig fer va ser donar certificats d'habilitats a nacionals. Això, amb l'LRSA, ha desaparegut, i la formació i la selecció han desaparegut, no? Bé, doncs, perquè l'Estat no ho vol compartir, això, i ha tornat a la vella usança, d'haver d'anar a Madrid fins i tot a examinar-se, la qual cosa ja és absolutament una regressió total en el món..., tal com és avui.

Jo crec que els he intentat... Hi ha una altra cosa que em deia vostè, senyor Vidal, sobre el concepte, no? –el concepte. Miri, jo crec que el que demana el ciutadà és que els servidors públics estiguin formats com a tals, perquè si estan formats segur que el servei serà millor. Nosaltres la formació l'hem feta sempre pensant en el mitjà del servei, no en el servei que s'ha d'anar a complir. Jo crec que hem d'entendre el servei que hem d'anar a complir, i aleshores hem de veure exactament quina mena de formació han de tenir els mitjancers, que són els servidors públics. M'explico, no? És a dir, crec que..., evidentment, és un dret individual de cadascú, però també és un dret de les organitzacions, eh?, que tinguin i que orientin quin tipus de formació han de tenir.

Jo soc un fervent defensor del món públic. Absolutament. Crec que és el redistributiu i el just en una societat que paga impostos i que ha de ser igualitària i equitativa per a tothom. I això vol dir, quan he dit abans allò de la vertical i l'horitzontal, que avui... Vostè pensi en totes les empreses d'èxit del món, i totes les empreses són com aquestes coses de *co-working* que hi han pels carrers de Barcelona: són obertes, són horitzontals, són col·laboratives, són transversals. L'Administració nostra està muntada tan rígidament, tan rígidament vertical, que la mà esquerra no sap el que fa la mà dreta, i això no pot ser.

Per tant, no vegi aquí cap estratagema per –com a mínim per part meva, jo no parlo per boca d'altres, només per part meva–..., no vegi aquí cap estratagema: «No, és que anem a debilitar el sector públic.» No, no, no. No el vaig a debilitar, de cap manera; vaig a enfortir-lo, a dignificar-lo i a fer-lo just per al ciutadà i l'estat del benestar, que és el que ens preocupa, o que com a mínim és el que em preocupa a mi. Aquesta és la qüestió, no?

Ara, l'ordenament jurídic d'aquest país és el que és. La selecció avui dia pertany a funció pública. Si vostès volen parlar sobre la selecció, doncs, hauran de parlar amb la Direcció General de Funció Pública. Per això jo deia «col·laborar», perquè jo vull participar-hi; evidentment, ho reivindico. Vull definir el model, perquè tothom sap que la definició del model de selecció porta a un tipus d'Administració o a un altre.

Jo sempre he dit que en aquest país ens falta un sentit d'estat, perquè quan s'ha... Fixi-s'hi: ara, quan ha vingut el Trump a la presidència, què és el primer que ha discutit? Sobre si l'Administració ha de ser així, ha de ser així o ha de ser així. I en aquest país normalment aquestes coses no les discutim. Discutim, doncs, això, biografies, no sé

què..., tot aquest tipus de rotllos, no?, que jo crec que no són adequats, i, a més a més, perjudiquen la institució –crec jo. Però, bé, aquesta és la meva modesta opinió.

Crec que ja ho he dit tot, no?

El vicepresident

Molt bé; moltes gràcies. Si els grups volen intervenir, com a molt deixariem un minut, per si... (*Veus de fons.*) Sí, com sempre, no? (*Veus de fons.*) No, tres minuts, no. (*Veus de fons.*) Doncs, dos minuts. Dos minuts, cap problema. Pel Grup de Ciutadans, senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

A ver, muy rápidamente, forzosamente. Primero, el señor Marc Solsona comprendo que salga en defensa de su correligionario, ¿eh?, de ideas, pero también le digo que, en las comisiones, pedimos las comparencias como creemos conveniente, como es lógico.

En cuanto a la historia, de historia, señor Colomines, seguro que usted, con su tesis doctoral, me podría dar muchísimas lecciones de ese tema concreto al que nos referimos, pero sepa que, cuando yo he aludido a la regeneración que supuso en su época el concepto de administración de Maura y que llevó a cabo Enric Prat de la Riba, estaba aludiendo a lo que deberían hacer ustedes hoy, en vez de encasillarse, ensimismarse y crear una escuela elitista, que es lo que ustedes están haciendo. Y le digo dos datos: no sé por qué una universidad privada tiene que ser quien certifique su máster, que podría haber sido una escuela pública; no sé por qué usted se refiere a la Escuela de Administración Pública de Cataluña como una escuela de posgrado, lo cual afectaría solo a los funcionarios de los cuerpos A y B, licenciados, y todos los auxiliares administrativos, los administrativos, los ujieres, parece que no tendrían acceso a esta escuela elitista que usted quiere hacer.

Y, por último, yo le he hecho unas preguntas muy claras respecto al *dret a decidir*, que eso lo inventaron ustedes y usted decía que era una chorrada, y, oiga, para la historia, usted no me ha contestado, y respecto a si usted respalda o no lo que dijo la *consellera* Meritxell Borràs acerca de las fiestas de los funcionarios y la elaboración de listas de funcionarios.

Por último, solo decirle que, con su convicción patriótica... Para nosotros se opone, convicción patriótica, a servicio público. Son dos conceptos diferentes: o usted hace patria o usted mira al ciudadano y quiere dar servicio público. Nosotros estamos por lo segundo. No abandonen el día a día, señor Colomines, no abandonen una verdadera escuela de administración pública de Cataluña para hacer una estructura de estado. No miren solamente a la patria; miren también a los ciudadanos, miren también a los funcionarios, miren a todos los catalanes, que son quienes les pagan el sueldo.

Gracias.

El vicepresident

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, senyora Martínez...

Eva Martínez Morales

Sí. Bé, com deia el senyor Solsona, cal objectivar les coses, però per poder objectivar les coses necessitem dades. Llavors, potser és cansat o un rotllo, no?, fer un detall de totes les coses que es fan, però és que jo no m'imagino una altra manera de retre comptes que no sigui detallar totes les actuacions que es realitzen i posar dades sobre la taula. Almenys així és com jo ho entenc, no?, i crec que és la nostra tasca com a servidors públics.

Algunes preguntes han quedat en l'aire: quin és el percentatge de serveis i productes innovadors sobre el total dels actualment existents? També ha quedat sense contestar. I de totes les actuacions que jo comentava que hi havia en el pla de Govern, doncs, quines s'han fet?

Ha deixat una pregunta en l'aire, no?, i diu que és la seva obsessió com l'escola ha de prestar el servei al món local. Suposo que aquesta pregunta continuarà, no?, i no sabem, això, com podrà ser. Aquesta llei, pel que ha comentat, jo crec que no veurà la llum en aquesta legislatura, i en aquest any que portem –de moment portem un any, seran divuit mesos– Catalunya ha perdut l'oportunitat de poder ser un gran país.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Martínez. Pel Grup de Catalunya Sí que es Pot, senyor Vidal...

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, president. Senyor Colomines, les seves conviccions –patriòtiques, socials, econòmiques, les que siguin– són seves, no seré pas jo qui l’hi posaré en qüestió, però vostè és una persona que acostuma a dir el que pensa peti qui peti, o almenys així ho sembla, amb una certa bel·ligerància. I això precisament és el que li recalrava, perquè això de vegades pot posar sospites on no caldria que hi fossin amb relació a un projecte que hauria de ser el més independent possible. I això és el que li he intentat fer veure; però, a partir d’aquí, evidentment, és la meva opinió.

En qualsevol cas, compartim la idea aquesta central, diguem-ne, de transformar el criteri de formació del funcionariat públic en allò que en podríem dir «definir la missió del servei públic de manera global» –m’ha semblat entendre que aquest era l’objectiu. I, per tant, com que compartim això i també compartim que el funcionariat i el servidor públic han d’evolucionar cap a una més gran professionalització, tot i que no compartim que els canvis que siguin conseqüència d’això hagin de recaure, com passa altres vegades, sobre les condicions laborals, que ja sé que no li pertocquen, o sobre la quantitat de treball a l’Administració pública, que ja sé que no li pertoca, però n’és causa directa..., com que compartim, deia, allò, en conseqüència, nosaltres estarem amatents a veure l’avantprojecte o el projecte, quan l’aprovi el Govern, que vostès presentin, i, evidentment, a treballar i a col·laborar perquè puguem fer una nova escola que sigui molt més de tothom que la que pot ser avui i que faci un salt de qualitat amb relació a aquests objectius de futur que ens demanen.

Per tant, esperarem; esperarem, amb ganes, el projecte que vostès presentin.

«Merci.»

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Vidal. Pel grup Popular, senyora García Cuevas... Dos minuts.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. A ver, yo es que le he preguntado muchas cosas, y creo que no me ha contestado, solo por dejar constancia. Le he hablado de la independencia de los funcionarios; le he hablado también de nuestra preocupación por el solape de oferta de formación, cómo se iba eso a arreglar –quién decidía los programas...–; el tema de los ayuntamientos, las *conselleries*, el tema de los *mossos*... No me ha contestado nada de esto.

El tema de recursos, de contenidos, cómo se iba a coordinar...; solamente me ha dicho que el *pacte* se iba a poner en marcha a la vez que se montaba la nueva agencia, lo cual no nos parece correcto –creemos que tendría que ser previo. Pero, en cualquier caso, sobre la coordinación también previa para acordar si hay que cerrar alguna escuela municipal o, de *conselleries*, alguna parte o un departamento, tampoco nos ha contestado.

Le he hablado de la transparencia, de la preocupación de los sindicatos por los motivos de admisión o exclusión de cursos; no me ha contestado. Le he hablado de las otras escuelas de España; no me ha contestado. Le he dicho que tampoco me parecía bien que hablara mal de la escuela española; tampoco me ha contestado.

Y, finalmente, en la cuestión de la legalidad, creo que ha intentado salirse por la tangente. Yo respeto profundamente que usted crea que su nación es Cataluña. Usted ya sabe que el concepto «nación» se admitió en el preámbulo del Estatut, pero sin tener ningún efecto jurídico, el Tribunal Constitucional lo dejó bien claro; con lo cual cada cual puede sentirse de la nación que quiera. Aquí no estamos hablando de sentimientos; estamos hablando de poner en marcha acciones ilegales para hacer una nación soberana o un estado independiente que sea Cataluña. Y esto es lo que yo le he preguntado: si estaba usted dispuesto a utilizar la escuela y su posición y su presupuesto en la escuela para contribuir a crear esas estructuras de estado, que serían ilegales, dentro de la legalidad vigente, que es la única legalidad real, o esa nación soberana, que también sería incompatible con ese marco legal.

Esto es lo que yo le he preguntado, y usted ha eludido esa respuesta, con lo cual, todo mi respeto porque usted sienta que su nación es Cataluña, pero no utilice el dinero público para hacer cosas que están fuera del marco legal, porque el portavoz de Junts pel Sí ha dicho que esto de las estructuras de estado es su proyecto político, muy respetable y muy legítimo...

El vicepresident

Senyora Cuevas...

María José García Cuevas

...pero cuando se utiliza el dinero público –acabo, presidente– para fines partidistas, para hacer proyectos políticos partidistas, como sería esta cuestión de las estructuras de estado, porque están fuera de la legalidad..., entonces, eso, señor portavoz, es una malversación democrática de nuestros fondos públicos, que se pagan con el dinero de todos: de los que comparten las estructuras de estado y de los que no las compartimos.

Gracias, presidente –muy amable, ¿eh?

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Cuevas. Per la Candidatura d'Unitat Popular, senyor Garriga... Dos minuts.

Joan Garriga Quadres

Sí. No, solament dir dues coses al Marc, per contestar... És a dir, no la tenim jurada a ningú, almenys des de la CUP - Crida Constituent, malgrat que no coincidim amb alguns. I, evidentment, creure o no creure que una persona és idònia per a un càrrec o no no té res a veure amb tenir-la-hi jurada.

I l'altra és que ens tindreu al costat en tot el que fa, doncs, a aquestes voluntats de transformació i de posar l'escola a l'alçada de les necessitats que avui s'han compartit.

El vicepresident

Moltes gràcies. Pel Grup de Junts pel Sí, senyor Solsona... Dos minuts.

Marc Solsona i Aixalà

Bé, moltes gràcies. Res, breument. Com he dit, doncs, agrair les explicacions del director i del seu equip. M'ha sobtat la sentència de la diputada socialista, quan ha dit que aquesta llei no s'aprovarà aquesta legislatura. Avui en dia aquesta llei està en audiència pública, la pot ja veure tothom, i les previsions són que se pugui aprovar; no entenem per què no.

En qualsevol cas...: «Catalunya ha perdut una oportunitat per poder ser un gran país»... Home, posem-ho tot en la seva justa mesura i en la seva dimensió, i no ho condicionem només amb aquesta llei. Penso que Catalunya està treballant bé per poder construir això, eh?, un nou estat.

I, de fet, el que hauríem de vigilar també és una miqueta, doncs, com articular a vegades les frases, no?, perquè «malversación democrática de fondos públicos», com a concepte..., lligar no lliga massa, eh?, perquè les malversacions democràtiques no sé si hi ha alguna (*veus de fons*)... Sí, i tant, claríssim, està claríssim.

I jo no he dit, senyor Garriga, que tothom... He dit en veu alta que la sensació és que..., no que la hi tinguin jurada, que li tenien ganes; per això deia allò de què, qui i com. I em sembla que, com més hem anat avançant en la compareixença, han agafat moltíssima força el què i el com. I en això és on em penso que hi podem trobar el gran estadi d'acord per poder articular que aquest projecte futur de llei, que s'ha de poder fer, doncs, surti i surti amb èxit, tingui la funció per a la qual ha estat encomanat.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Solsona. Per respondre a aquestes darreres qüestions, senyor Colomines... Cinc minuts.

El director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya

Bé, moltíssimes gràcies. Només uns quants aclariments. El primer aclariment és que li diré que la pàtria són les persones, eh? Això ho sap qualsevol..., perquè la pàtria és un concepte, i només pren cos quan les persones l'admeten, però vaja...

Em pregunta sobre el dret a decidir. No crec que sigui el lloc per parlar-n'hi. Miri, els que el van definir millor, sap?, són Lenin i el president nord-americà Wilson. Llegeixi el que van dir un i l'altre i tindrà definit el que és el dret a decidir.

I amb relació a les qüestions que em deia de la UOC, la UOC no és una universitat privada, eh?, perdoni. La UOC li costa bastants diners, a l'erari públic, perquè està, diguéssim..., la Generalitat està en el seu consell d'administració i hi fa les seves aporta-

cions. I fins i tot quan nosaltres..., perquè això és una cosa que m'he deixat de dir, probablement: quan aquest màster, en comptes de ser un màster propi de la UOC, passi a ser un màster oficial reconegut, en comptes de tenir el cost..., que abans no l'hi he dit, o sí que l'hi he dit, no ho recordo (*veus de fons*)..., sí que l'hi he dit, no?... passarà a ser a cost públic; per tant, immediatament passarà a costar 4.000 euros, que aleshores ja la ganga és absoluta, si ho compara amb qualsevol altra oferta formativa que hi hagi, no? A més a més, amb una diferència molt gran amb relació a qualsevol altre màster: que el nostre màster és un màster amb un doble claustre, que és de professionals de la mateixa organització i d'acadèmics, i això hi dona un sentit, diguéssim, de practicitat que jo crec que és el que és necessari.

Jo no faré una escola elitista, eh? Jo faré una escola per a tothom: des de famílies professionals fins a la formació contínua professionalitzadora i els directius –tothom. I això ho he concertat, les famílies professionals i la contínua professionalitzadora, amb els sindicats, que és amb qui crec que ho haig de concertar, i amb els ens locals –en les comissions paritàries– i amb les universitats –en les directives. Perquè això és el que realment dona cos, poder i substància a una escola d'administració pública, independentment de qui en sigui el director, perquè, com poden imaginar, no tinc cap mena d'intenció de perpetuar-me com a director de re, eh?

La segona qüestió que em demana és sobre els serveis innovadors i tot això. Miri, el 14 per cent de les nostres accions innovadores han tingut èxit, eh? A més a més, nosaltres en el pla director del 2016 tenim un 90,59 per cent de compliment, que això vol dir que hem complert dotze dels catorze objectius que teníem, no? Jo crec que... De totes maneres, si vol més informació, jo la hi donaré amb tota, diguéssim, l'extensió que vostè requereixi o necessiti, i serà un plaer, a més a més, poder-ho fer.

I amb relació al que em deia el senyor Vidal sobre vetllar..., ho espero, la veritat és que ho espero, perquè només d'aquesta... És a dir, només que els grups parlamentaris vetllin pel correcte compliment d'allò que un proposa..., és la democràcia. Per tant, fantàstic, que vostès vetllin, vull dir, els hi agrairé. Fins i tot els demanaré més que això: jo crec que, si poden contribuir-hi, millor que millor. I això val per a tots els grups parlamentaris, no només per a vostès, no?, perquè crec que és el que ha de ser.

L'escola és independent, no es solapa amb ningú. I l'única cosa que nosaltres proposem amb aquesta..., és una racionalització de coses que hi han. Ara, no em demani que jo tanqui res, perquè jo no puc tancar res. Hi ha el que hi ha, no?, i, per tant... Jo l'única cosa que sé és que hi han uns responsables de formació en cadascun dels departaments, que es coordinen amb l'escola. Hi ha unes escoles específiques, com existeixen a molts altres llocs del món, doncs, per a fiscals o jutges, o per a policies, etcètera, que nosaltres no tenim cap intenció d'eliminar. En tot cas, el que volem és coordinar-ho, el que volem és que tingui una mateixa filosofia, que és el que crec que ha de passar, no?

Sobre l'admissió de persones als cursos, no he tingut mai cap queixa al respecte, en aquests dotze mesos, l'hi haig de confessar. No ha arribat mai res a la meua taula sobre això.

I amb relació al que em diu de l'INAP, miri, avui, precisament, no és el millor dia perquè en digui les competències, perquè avui tinc una treballadora de l'escola en una reunió de l'INAP, precisament, a la qual no he pogut assistir perquè hi ha aquesta compareixença parlamentària, no? Perquè vegi que, fins i tot, eh?... malgrat que jo tingui les idees que tingui, sé quina és la realitat. Perquè, com vostè deu comprendre, en ma vida diria que cometré una il·legalitat. Estaria una mica..., que «se me'n va l'olla», per entendre'ns, no?, i jo no crec que sigui el cas.

I, per tant, en aquest sentit, dono les gràcies al representant de la CUP - Crida Constituent, no?, perquè fa confiança a l'escola. Això és el que compta; la resta, tant és.

El vicepresident

Molt bé. Doncs, moltes gràcies, senyor Colomines. Acabem aquí la compareixença. Parem cinc minuts i prosseguim amb l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i catorze minuts.

El president

Diputats i diputades, reiniciem la comissió.

Proposta de resolució sobre els sensors del riu Sió

250-00661/11

Doncs, com s'ha quedat al principi, passarem al punt 3, eh?, que hem acordat fer aquest canvi. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Qui la defensarà? (*Veus de fons.*) Endavant, doncs, diputat. Té la paraula.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Bé, ens han comunicat que l'esmena la retiren, o sigui que no parlarem de l'esmena que havia fet Junts pel Sí i ens centrarem en el tema. Agramunt, hace poco más de un año: una riada, una *rovinada*, se lleva la vida de cuatro personas que estaban confinadas precisamente en un centro para que les protegiera la vida, ¿no? Un hecho bastante lamentable, bastante triste.

Y ahora que se fueron ya el barro y el agua, habría que analizar y repasar..., hacer un poco examen de conciencia y propuesta de enmienda de qué es lo que pasó, ¿no? Para ello vino el director Delort, el director general de Protección Civil, y ciertamente hizo un repaso muy, muy de puntillas en la autocrítica, pero sí que le arrancamos, creo recordar, el compromiso de que se revisarían los protocolos y de que nos notificaría, pues, los errores que se habían detectado y las subsanaciones que se ponían en marcha. De momento, no hemos tenido absolutamente nada de eso. Nosotros hemos hecho una nueva pregunta pidiendo esto, precisamente: que nos digan los errores que se detectaron y en qué medida se están corrigiendo, ¿no?

El tema, como veo que no prospera..., pues, un día vemos una noticia de que unilateralmente el Ajuntament de Agramunt compra a Smarty Planet una serie de sensores para gestionar ellos mismos el cauce del río Sió a su paso por su término municipal, ¿no? ¿Está bien, está mal, esto? Hombre, a ver, el río es una entidad supramunicipal; no tiene mucho sentido, controlarlo en el pueblo. De hecho, la *rovinada*, la riada que se llevó aquellas cuatro vidas..., en Agramunt aquella noche no llovió, o sea, donde llovió fue aguas arriba, y los sensores tendrían que estar aguas arriba.

Quiero decir que el río es un ecosistema, es un conjunto extenso, y mirarlo en un punto local tampoco creo que nos pueda aportar muchas luces. Si ese día hubiera habido ya sensores en Agramunt, lo que hubieran constatado es que el agua se estaba desbordando, pero no hubiéramos tenido margen de prevención de una actuación un poco más rápida y que fuera más eficaz, ¿no?

Yo lo entiendo, lo que hace el Ajuntament d'Agramunt, ¿eh? Ellos han pasado por un calvario, disponen de los recursos... Piensan: «Bueno, lo poco que yo pueda hacer, pues, lo tengo que hacer por mi pueblo.» Y creo que está bien, que es lógico que lo hagan. Pero creo que es un binomio, el destinar recursos y el gestionar recursos, que no siempre está en su sitio, donde debería estar: una cosa es poner un dinero y otra cosa es que ese dinero tenga un retorno social, en este caso, en medidas de seguridad, ¿no?

¿Por qué? Por lo que explicaba, un poco, antes, porque creo que estas cosas se tienen que mirar en conjunto. Los sensores que han puesto..., esto, al final, lo único que hace es enviar datos; pero al otro lado del envío de los datos tiene que haber una recepción, tiene que haber alguien que los lea, que los interprete, que los evalúe y que actúe en función de esos datos, ¿no? Ya me quejé con la intervención de Delort de que a veces las alertas en los pueblos son el cuento de Pedro y el lobo, que llegan tantas alertas que, al final, no se las cree nadie ni se las mira nadie.

Entonces, enviar alertas a un *ajuntament*, enviar datos a un *ajuntament*, y que ellos generen las alertas, me parece que sería erróneo, porque un *ajuntament* por las tardes está cerrado, el fin de semana está cerrado. Hace falta alguien que lo gestione 365 días al año, las veinticuatro horas del día, ¿no? Y para eso tenemos instituciones como Protección Civil, que lo podrían hacer perfectamente.

Y eso es, un poco, todo. Si me ratifican que habéis retirado la enmienda, pues, un poco es insistir en esta línea, ¿no?, en pensar un poco en grande, en reconocer el esfuerzo que hace Agramunt. Pero ese esfuerzo tiene que estar en coordinación con la Generalitat, con autoridades superiores; porque, si no, ese esfuerzo y esos recursos no servirán absolutamente de nada.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula el Grup Parlamentari Junts pel Sí, presentador de l'esmena.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. En tot cas, com a primer punt, anunciar la retirada de l'esmena per part d'aquest grup parlamentari. Però, en tot cas, ja em permeto, atès que hi donarem suport, marcar el posicionament del grup, si li sembla, president.

En tot cas, compartir les preocupacions que explicava el senyor Rivas, però també explicar quin és el sistema i com funciona actualment. Avui en dia, en el moment en què hi ha alguna emergència, el sistema del Cecat avisa els ajuntaments, avisa els diversos col·lectius implicats en el cas d'una emergència, i, per tant, s'avisen les diferents autoritats que són necessàries.

El Cecat es posa en marxa a partir dels avisos que es reben de la CHE o es reben de l'ACA, en funció de qui sigui el titular de la conca. En el cas del riu Sió, estem parlant de la conca de l'Ebre, i, per tant, diguem-ne, el titular i el responsable d'avisar sobre aquestes crescudes és la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. La confederació no ha fet aquesta feina, que jo... Ho compartim amb vostè: el que fa l'Ajuntament d'Agramunt és posar en marxa un sistema, diguem-ne, de solucionar la incapacitat o la manca de la confederació hidrogràfica. No és nou, perquè al juny del 2013, a les inundacions que va haver-hi a la Vall d'Aran, tampoc hi havien aquests sensors. I, a partir d'aquí, la Diputació de Lleida, conjuntament amb el consell de la Val d'Aran, instal·len sensors ja en tota aquesta conca.

Per tant, és un problema que va més enllà dels ajuntaments. I entenem que sí que ha d'existir un àmbit de coordinació, però en tot cas el que volem posar sobre la taula és la manca, diguem-ne, d'aquesta inversió per part de la CHE, que no ha fet cap inversió, i, en canvi, els ajuntaments, que no tenim competència en aquest àmbit, ho fan.

Per tant, avalarem..., perquè ens sembla que si la CHE no actua, doncs, que actuï en tot cas el Govern de la Generalitat, com a responsable i en coordinació amb els ajuntaments, i com a responsable també d'aquesta conca. Però ja els aviso, i permetin-me l'expressió, el Govern de l'Estat *desisteix* de les seves competències en aquest àmbit. I, per tant, com a govern de la Generalitat, ens sembla que hem d'agafar-les per cobrir en definitiva, també, els riscos que puguin haver-hi en defensa dels ciutadans d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula el Grup Parlamentari Socialista.

Eva Martínez Morales

Sí; gràcies, president. Bé, el nostre vot serà favorable a aquest proposta de resolució que es presenta. I, bé, aquí també..., jo crec que una mica ja s'ha comentat, no?, que al final sigui l'ajuntament qui hagi de posar aquests sensors..., bé, crec que s'haurien de buscar els mecanismes per tal que puguem millorar la prevenció, que puguem tenir més dades a l'hora que succeeixi algun esdeveniment, doncs, inusual –en aquest cas, aquestes pluges–, o, sigui el fet que sigui, que puguem tenir les màximes dades possibles per poder fer la prevenció i llavors poder articular les accions necessàries per evitar, sobretot, que això al final pugui esdevenir danys personals o materials.

És lamentable que al final siguin els ajuntaments els que hagin de posar recursos en aquests temes, però, bé, com ja sabem, i des del Grup Socialista sempre ho diem, els ajuntaments al final som la primera línia de foc: estem al costat dels ciutadans i som els primers que rebem totes les demandes i necessitats. I els ajuntaments normalment també actuen. I, sobretot, un ajuntament, en un municipi en el qual ha passat algun tipus de catàstrofe natural, doncs, posa mitjans.

Per exemple, en el cas propi, meu, vaig viure un incendi molt gran l'any 2013. Doncs, bé, què vam fer, a partir d'allà? Pla de xoc contra incendis: vinga a fer tot d'actuacions per eliminar tot el tema de massa forestal per... Bé, llavors, posar recursos municipals per fer algunes tasques, i potser hauríem de buscar la manera que hi haguessin recursos supramunicipals.

En tot cas, bé, el nostre suport a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Eva Martínez. Té la paraula Catalunya Sí que es Pot. Marc Vidal...

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, president. Independentment del titular de la conca, és evident que el titular de la protecció civil del país a tot el territori és la Direcció General de Protecció Civil de la Generalitat, que, tal com aquí s'ha explicat, ja fa els avisos que pertoen. Però, en qualsevol cas, millorar els mecanismes de detecció de les emergències i millorar el sistema d'avisos i la coordinació em sembla que ha de ser un objectiu permanent, perquè mai estarem prou ben avisats. Després fa falta que es faci cas d'aquests avisos, tal com deia el diputat Rivas, que això de vegades tampoc passa.

En qualsevol cas, en aquest cas l'esmena és bastant clara, perquè parla d'establir convenis de col·laboració –sigui qui sigui el titular de la conca, establir convenis de col·laboració amb l'ajuntament em penso que és imprescindible–, i parla també de la coordinació amb la Direcció General de Protecció Civil i del fet que la interpretació de les dades que sorgissin d'allò que s'instal·lés amb aquests convenis l'hauria de fer Protecció Civil.

Per tant, ens sembla un redactat correcte, i, evidentment, hi donarem suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula el Grup Parlamentari del Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Desde mi grupo, totalmente a favor de todo lo que sea aumentar la seguridad, el control del nivel de los ríos, para ayudar a prevenir y evitar desgracias personales o materiales.

Por tanto, más allá de críticas que nos resultan totalmente improcedentes... Cuando estamos hablando de la seguridad de las personas, de lo que se trata es de poner por parte de todos, y el Partido Popular apoyará esta propuesta de resolución.

El president

Moltes gràcies, diputada.

Si us sembla, doncs, ara procediríem a la votació. (*Javier Rivas Escamilla demana per parlar.*) Digui.

Javier Rivas Escamilla

Un minutet, per contradiccions? Sí?

El president

Endavant, endavant.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies. No, dir-li només al diputat Marc Sanglas... Jo soc de la Vall d'Aran. En les riudes, el que ha explicat..., jo crec que està confós. Ahir teníem els Smarty Planet en tots els ponts de la Vall d'Aran i se'ls va emportar tots. Per què? Perquè allò enviava una informació –que és el que he intentat explicar abans– que ningú entenia, que ningú recollia i que ningú feia servir d'una manera adequada, que és el que està demanant aquesta PR, no?

I dir-li també..., que me entristece, porque el discurso que me ha dado es el discurso oficial, el de la noche después de Agramunt: «Somos estupendos, la culpa es del Ebro.» Y yo creo que también nos tenemos que mirar un poquito con más humildad, con más seriedad. Estamos con cuatro muertos encima de la mesa; nunca he querido hacer sangre de este tema políticamente hablando, pero me parece lamentable que volvamos a tirar balones fuera.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, diputat. (*Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.*) Sí, endavant. Poc espai, eh?, perquè, si no, obriríem un debat.

Marc Sanglas i Alcantarilla

No, no; completament... En tot cas, tampoc no voldria obrir un debat ni una polèmica aquí, però, en tot cas, hem constatat uns fets, simplement, i, per tant, no volíem... És

a dir, és evident que és un tema luctuós, i, per tant, ens sembla que no hem d'entrar en segons quines coses, però també cal assumir i explicar la realitat dels fets i de qui té responsabilitats sobre aquest fet.

Ja està, simplement.

El president

Gràcies, diputat. Doncs, si us sembla, passariem a votació de la proposta, retirada l'esmena, eh? *(Pausa.)*

Vots a favor de la proposta?

S'aprova per unanimitat.

Proposició de llei d'adaptació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries, a la nova comarca del Moianès i a la creació de la vegueria del Penedès

202-00035/11

Ara passariem al punt número 2, que és la Proposició de llei d'adaptació de la Llei 30/2010, de 3 d'agost, de vegueries, a la nova comarca del Moianès i a la creació de la vegueria del Penedès. Si un cas, fem una presentació dels treballs de la ponència per part de la ponent relatora? *(Pausa.)* Té la paraula la Neus Lloveras.

Neus Lloveras i Massana

D'acord; moltes gràcies, president. Molt breument. En primer lloc, expressar la satisfacció perquè, després de deu anys de reivindicació territorial, estem ja a la recta final que ha de fer possible l'aprovació d'aquesta llei, d'aquesta adaptació de la Llei 30/2010, perquè per fi sigui realitat la vegueria del Penedès, un fet que ha estat molt llargament reivindicat en el territori.

Pel que fa a la ponència, es va reunir per primer cop el 28 de setembre –va ser la constitució. A partir d'aquí, es van fixar tota una sèrie de compareixences, una llarga llista de compareixences que crec que han enriquit força tota la documentació, i aquestes es van fer una part per escrit i algunes el 17 d'octubre. Finalment, el 19 de desembre es va reunir també la ponència i es va elaborar l'informe de ponència que avui aquí es presenta i que tenim al davant per votar.

Hi han tota una sèrie de recomanacions que jo crec que, per una gran majoria, igual que ho va ser la presentació d'aquesta proposició de llei, que recordo que va ser presentada per tres quartes parts del Parlament... Crec que també totes les esmenes que s'han presentat, una part important de les quals crec que es podran aprovar, demostren un cop més, no?, que és una proposició que ve amb una àmplia majoria d'aquest Parlament.

Per tant, per acabar, i com a representant, com a persona d'aquest territori, satisfacció de veure que això avança. I esperem que ben aviat pugui anar al Ple i ho puguem acabar de tancar.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputada. Si us sembla, ara passariem a defensar les esmenes no recomanades i no transaccionades, si és que es vol fer, presentades pel Grup Popular i pel Grup Socialista. O passem directament...? *(Veus de fons.)* Sí? Hi passem directament? *(Veus de fons.)* Vinga, doncs, llavors, passariem directament..., faríem l'ordre de votació.

Si us sembla, votació de les esmenes recomanades... *(María José García Cuevas demana per parlar.)* Ah, que volies...?

María José García Cuevas

No, decia...

El president

Perdó, jo em pensava que renunciaves.

María José García Cuevas

...si podemos posicionarnos en general, explicar el posicionamiento de voto, ¿eh?, de cada grupo, más allá de las enmiendas reservadas de cada grupo.

El president

Voleu fer un posicionament? *(Pausa.)* Vinga, doncs, seguim.

María José García Cuevas

Explicar lo que vamos a votar, rápidamente.

El president

Sí? *(Pausa.)* Doncs, seguirem l'ordre habitual. Té la paraula el grup de Ciutadans.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Bé, nosaltres, comentar que vam presentar una esmena a la totalitat en el Ple, perquè considerem que no és una modificació de llei, la Llei de vegueries, que busqui l'eficiència de l'Administració pública. No pensem que estigui enfocada a alliberar recursos que puguin ser fets servir per tenir millors serveis i millors prestacions per a la ciutadania, ni a despolititzar l'Administració.

Avui hem tingut una compareixença de l'Escola d'Administració Pública, i l'origen, no?, de l'interès de desvincular l'Administració del poder polític. Doncs, aquesta llei no està buscant això, no busca la racionalització administrativa, que potser seria el que hauríem d'analitzar amb més interès: fusionar municipis, eliminar duplicitats, fer un treball en profunditat. Pensem que, com diu el preàmbul de la llei, busca més aquesta construcció del mite, del sentiment de pertinença de la institució històrica que ja vam comentar en el mateix Ple, en la intervenció que jo mateix vaig fer en nom del meu grup.

I, en aquest sentit, doncs, el que comentàvem, de racionalitzar, no?: el Regne Unit va passar de 1.500 municipis a 400; Alemanya, de 25.000 a 8.400; Dinamarca, de 278 a 98. I aquí, en lloc de fer aquesta reflexió, de si podem alleugerir el nostre esquema administratiu, estem amb la voluntat de crear-ne de nous. Ens vam oposar a la llei, ens vam oposar a la creació d'aquesta comarca. Hi ha comarques que tenen menys població que municipis petits; és a dir, jo no soc d'una gran ciutat, i hi ha comarques que tenen encara menys població.

No donarem suport a aquesta modificació, perquè, de fet, és una llei que nosaltres no aplicaríem, perquè pensem que no està enfocada d'acord amb les necessitats reals amb les que hauríem d'enfocar un replantejament sobre el nostre model administratiu i territorial.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula el Grup Parlamentari dels Socialistes.

Eva Martínez Morales

Sí; gràcies, president. Bé, jo destacaria que des del Grup Socialista hem donat recolzament a tota la tramitació d'aquesta modificació de la Llei de vegueries, i nosaltres constatem, doncs, l'ampli recolzament que hi ha a nivell dels municipis, comarques, institucions, entitats, no?, cap a la creació de la vegueria del Penedès.

En aquest sentit, també volem felicitar, doncs, tot el treball que ha fet la ponència i també com s'han transaccionat les diferents esmenes que s'havien presentat des del grup del Partit Socialista.

En aquest sentit –ja ho vam comentar a través del lletrat i ho hem manifestat en la reunió que vam fer, no?, del tancament del dictamen de la ponència–, voldríem que, de l'esmena número 7, que tenia dos apartats..., un es va transaccionar, i el quart no es va transaccionar, i aquest quart sí que ens agradaria que passés a votació al Ple, em sembla. Llavors, d'això, que en quedi constància.

També, a veure, nosaltres sí que hem alertat que potser aquesta modificació s'hauria pogut fer amb més temps. Ens hauria agradat, doncs, que les compareixences dels polítics haguessin pogut ser presencials i no per escrit, perquè enteníem que també era una manera de poder fer que la gent del Penedès es fes més seva aquesta reivindicació. Llavors, ens hauria agradat això, no?, que haguéssim tingut més temps, que haguéssim fet aquestes compareixences, i que aquest fos un procés més participatiu de tota la gent del Penedès.

Tot i així, estem contents, satisfets i amb ganes que finalment aquesta vegueria, doncs, sigui una realitat. I, després, també treballarem perquè realment la vegueria sigui una vegueria efectiva, i jo crec que per a això encara queda molt de camí.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, president. Nosaltres, d'acord amb els treballs que s'han anat fent al llarg de la ponència, manifestar senzillament que estem d'acord en el predictamen a què s'ha arribat, i, que per tant, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula el Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. El Partido Popular está en contra de la Ley de veguerías, fundamentalmente porque estamos en contra de engordar la Administración catalana más de lo que ya es. Hay que recordar que en Cataluña tenemos más niveles administrativos que en cualquier otra parte de España, con lo cual creemos que bastante estamos pagando ya los ciudadanos.

Y si de lo que se trata es de que la veguería sustituya a otro nivel administrativo, estamos en contra de que sustituya a la provincia, porque la provincia forma parte de la organización territorial del Estado. Por una cuestión, incluso, de vertebración nacional, entendemos que debe de mantenerse, y además es una competencia, en cualquier caso, estatal.

Si lo que queremos es que las comarcas o cualquier otro nivel administrativo que corresponda a la Generalitat de Cataluña se llame «veguería», pues, eso nos daría igual. Y en ese sentido fueron nuestras enmiendas, que no fueron admitidas a trámite por la Mesa y que mantenemos para que se puedan votar hoy. Por tanto, si las veguerías quieren sustituir a las comarcas, adelante, pero nunca sustituyendo a la provincia, para lo cual no hay competencia, y nunca creando un nivel administrativo que los ciudadanos tengamos que pagar de nuestros impuestos.

En relación con la nueva comarca del Moianès, recordar que nosotros nos abstuimos en la Ley de creación de esta nueva comarca, pero puesto que hoy está todo dentro del paquete de la Ley de *veguerías*, votaremos en contra. Votaremos en contra del dictamen, del articulado de la ley, y votaremos a favor de nuestras enmiendas reservadas.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. No donarem la paraula a la CUP... (*Rialles.*) Passo directament a Junts pel Sí.

Neus Lloveras i Massana

President, molt breument. No volia intervenir, però després d'escoltar les intervencions dels representants de Ciutadans i del Partit Popular, jo volia manifestar que sembla que les lleis siguin coses estàtiques i inamovibles. I crec que, bé, el que hem de defensar és que les lleis s'han d'adaptar a la realitat i al canvi dels temps.

I, per tant, en aquest cas el que estem fent és adaptar una legislació a la realitat territorial. La vegueria del Penedès sempre ha estat una realitat territorial àmpliament reivindicada pel territori. I, per tant, quan les lleis no estan d'acord amb el moment històric o amb la realitat del territori, evidentment, s'han d'adaptar, no?

Algú parlava del fet que..., amb pocs motius, no? Home, doncs, mira, 66 ajuntaments, que representen el 93 per cent de la població, s'hi van manifestar a favor; 4 consells comarcals, 13 associacions empresarials, 33 empreses a títol particular, 131 entitats i 12.500 ciutadans i ciutadanes a títol personal. Per tant, no n'hi ha cap dubte: deu anys de treball, deu anys de reivindicació territorial, i l'únic que anem a fer és adaptar la llei a una realitat territorial absolutament legítima.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Si us sembla, doncs, passariem a l'ordre de votació. En primer lloc, votariem les esmenes recomanades i transaccionades per la ponència, que són les esmenes 1, 2, 3, i l'apartat tercer de la setena. Correcte? *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovades, per 15 a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Ara passariem a votació les esmenes 4, 5 i 6 del Grup Popular.

Vots a favor de les esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjades, per 2 a favor, 15 en contra i 4 abstencions.

Passariem a votació l'apartat 4 de l'esmena 7 del Partit Socialista.

Vots a favor de la proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada, per 2 vots a favor, 11 en contra i 6 abstencions.

Ara passariem a votació la resta del text de la proposició de llei, que és la que anirà al Ple.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat, per 15 a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Els grups ara haurien de dir si mantenen les esmenes vives per al Ple. Tenen temps per fer-ho després, però si ho volen fer ara, en quedarà constància i ja està, eh? *(Pausa.)* Vinga, n'han pres nota? *(Pausa.)* Molt bé, doncs.

Proposta de resolució sobre el coneixement i la correcció de la bretxa salarial entre dones i homes en el sector públic

250-00672/11

Doncs, bé, passariem al punt número 4 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre el coneixement i la correcció de la bretxa salarial entre dones i homes en el sector públic. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula, per defensar-la, el diputat Vidal. Endavant.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, president. Aquesta proposta de resolució fa referència a l'informe de l'OIT del 2015, que assenyala una cosa que ja sabíem, però ho assenyala també l'informe, que és la disparitat salarial que existeix entre homes i dones a l'hora de fer les mateixes tasques. I el que és més greu és que aquesta bretxa no disminueix, sinó que, al contrari, cada vegada va en augment.

Fèiem referència a un informe del 8 de març, a propòsit de les condicions de vida i treball de les dones: les dones cobren una quarta part menys de la mitjana salarial anual dels homes. A Catalunya aquesta bretxa era, doncs, del 25,1 per cent, segons les dades d'aquesta darrera enquesta d'estructura salarial.

Fent referència a la llei que tenim, llei moderna, en aquest sentit, però que potser s'hauria d'acotar més el seu compliment, que és la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva entre dones i homes, i agafant-ne l'article 16, amb relació a les polítiques d'igualtat efectiva..., la informació periòdica dels poders públics sobre l'anàlisi dels llocs de treball amb relació a aquesta bretxa salarial. I nosaltres, malgrat que aquest article parla de la funció pública, el fèiem extensiu, en general, a tota aquesta bretxa salarial per raons de gènere entre tots els empleats de la Generalitat.

Ens han presentat una esmena. Aquesta esmena fa referència al caràcter general de l'informe. De fet, nosaltres..., o sigui, aquesta esmena fa referència a la macedònia, i nosaltres demanàvem la quantitat de poma de la macedònia. Per tant, el que els hem proposat és una transacció: que acceptàvem l'esmena, perquè ens sembla bé el que de-

mana, però que s'hi especifiqués la quantitat de poma, que era, precisament, aquesta bretxa salarial per raó de gènere que hi havia a l'empresa catalana.

Crec que se'ns ha acceptat, perquè la tenim signada; per tant, després la passarem. El que diu exactament, i així ja no cal que intervingui després, és l'esmena inicial: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a presentar anualment l'informe sobre l'execució de les mesures del Pla d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes de l'Administració de la Generalitat»; fins aquí era l'esmena de Junts pel Sí. I hi incloem: «Aquest informe inclourà també l'estudi de l'evolució de la bretxa salarial per raons de gènere a les empreses catalanes.»

Per tant, aquesta és la transacció que tenim signada i que després passaré a la Mesa. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per Junts pel Sí, el Jordi Cuminal. Endavant.

Jordi Cuminal i Roquet

Gràcies, president. En primer lloc, excusar el diputat Guinó, que és qui ha estat negociant la proposta de resolució, però no s'ha pogut quedar. I, re, només explicar una mica el que ara es comentava, el sentit de l'esmena i l'acceptació de la transacció, que crec que resol molt bé una voluntat comuna, que és, evidentment, posar en evidència que algunes diferències salarials per raó de gènere per tots els grups són inacceptables en el nostre país.

Sí que deia, la proposta, com es deia abans, doncs, que s'expliquessin quines diferències hi havia en la bretxa de gènere en els treballadors i treballadores de la Generalitat de Catalunya, i la nostra esmena és dir: «Això no existeix, perquè en el marc de la Generalitat de Catalunya hi ha el Pla d'igualtat de gènere», i, per tant, aquesta bretxa no existia. Llavors, la transacció que ens han proposat és dir: «Doncs, d'acord, que cada any s'expliqui l'estat d'execució d'aquestes mesures del pla d'igualtat», cosa que ens sembla molt correcta. I al mateix temps oferim el que deia de la macedònia, és a dir, que també s'expliqui quina és la bretxa en l'àmbit professional en general, que no és el de l'Administració pública.

Ens sembla un acord bo per a tots i que reflecteix perfectament el que jo entenc que era la iniciativa i la demanda de la proposta de resolució. Per tant, estariem d'acord, evidentment, en la transacció que se'ns presenta.

El president

Doncs, gràcies, diputat. Té la paraula el Grup de Ciutadans, la diputada Sonia Sierra. Endavant.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. La bretxa salarial és, sense cap mena de dubte, un dels problemes que hem de solucionar si volem arribar a una paritat efectiva entre homes i dones. I com bé s'explica a l'exposició de motius, lluny d'haver-se començat a solucionar, els anys de la crisi això encara ha empitjorat, i les xifres de la pobresa femenina són realment esfereïdores.

Nosaltres donarem suport a aquesta proposta. Considerem que si es comença per solucionar..., no vol dir –tant de bo, eh?–..., no creiem que amb aquesta proposta se solucioni tot, però si comencem a solucionar o a millorar aspectes del sector públic, segurament –com crec entendre que ara es recull en aquesta nova esmena– serà més fàcil que es pugui anar millorant també en el sector privat. I per aquest motiu nosaltres hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Li correspon al Grup Socialista. Té la paraula Eva Martínez.

Eva Martínez Morales

Sí, gràcies. Bé, nosaltres celebrem, realment, la transacció a la que han arribat els dos grups, no?, el proposant, Catalunya Sí que es Pot, i després qui havia proposat aquesta esmena, perquè creiem que realment, llavors, podrem obtenir i tenir més dades sobre quina és la situació real, al nostre país, d'aquesta bretxa salarial.

Jo crec que és per a tots un objectiu, no?, la igualtat efectiva i real entre homes i dones. I que ara mateix, tant a l'Administració pública de Catalunya com segurament a moltes administracions locals, i després en el món laboral en general, doncs, existeixi aquesta discriminació envers les dones a nivell salarial..., crec que entre tots hem d'obtenir les dades per poder treballar i poder corregir aquesta situació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula el Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Desde el Partido Popular votaremos a favor de la transacción, porque estamos a favor de conocer, de evaluar..., no solo de conocer y evaluar, también de corregir la brecha salarial por cuestión de género.

Lo que sí que queríamos es hacer un inciso, y es que nosotros creemos que no hay que tratar los síntomas, sino que lo que hay que hacer es curar el origen de la enfermedad. Entonces, para esto no tenemos que conformarnos con ver si hay una brecha salarial, sino a qué corresponde. Porque si el origen de la diferencia de salario en media –y las medias siempre, pues, son muy engañosas– corresponde a que los trabajos o los puestos que se desempeñan son de distintas responsabilidades, entonces lo que tenemos que solucionar no es que se cobre menos por ser mujer, sino por qué las mujeres están desempeñando puestos de menor responsabilidad que las llevan a cobrar menos.

Por tanto, no nos perdamos con los síntomas, sino..., vayamos a corregir el origen de la enfermedad. Si en este Parlamento todas las mujeres fueran presidentas de comisión, miembros de la Mesa y portavoces, y todos los hombres fueran diputados rasos, la brecha salarial estaría a favor de las mujeres, pero no por el hecho de ser mujeres, sino porque desempeñarían cargos de mayor responsabilidad.

Por lo tanto, nosotros lo que estamos es a favor de la igualdad de oportunidades de partida, pero no estamos a favor de que nadie cobre más ni menos por el hecho de ser mujer. Que no cobre menos, pero que no cobre más, si el trabajo que desempeña es de menor responsabilidad. Por tanto, igualdad de oportunidades de partida y justicia salarial según la responsabilidad del trabajo que se desempeñe.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies, diputada.

Ara passàrem a la votació de la proposta amb el text transaccionat, eh?, que és el que ens ha passat..., ve signat per tots els grups parlamentaris. Si un cas, en fem lectura. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a presentar anualment l'informe sobre l'execució de les mesures del Pla d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes de l'Administració de la Generalitat. Aquest informe inclourà també l'estudi de l'evolució de la bretxa salarial per raons de gènere a les empreses catalanes.»

Vots a favor de la proposta?

S'aprova, doncs, per unanimitat.

**Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Governació,
Administracions Públiques i Habitatge sobre l'estat del procés de debat
Governlocals.cat**

354-00114/11

El punt cinquè de l'ordre del dia és la sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Governació, Administracions Públiques i Habitatge amb la consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge sobre l'estat del procés de debat Governlocals.cat. Aquesta sol·licitud ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el diputat..., per defensar-la.

Joan García González

Sí, seré molt breu. Nosaltres hem presentat aquesta petició de compareixença bàsicament com un exercici de pedagogia que creiem que ha de fer la consellera davant del

que ens va presentar fa pràcticament..., crec que va ser abans de l'estiu, com a procés de generació d'un nou marc de millora del món local, que nosaltres, essencialment, no hem vist reflectit en cap iniciativa legislativa.

De fet, des d'aquest grup hem reivindicat unes quantes vegades que es podia fer, evidentment, un procés participatiu, però amb un objectiu real, com era la generació o la creació, en aquest cas, per nosaltres..., l'elaboració d'una llei de governs locals que continua parada, un cop més, en aquesta legislatura, i que, veient una mica com va tot –tot i que mai sabem com acabarà i amb quin temps comptem–, doncs, segurament, no es podrà realitzar.

Per tant, volem que sigui la consellera qui ens ho expliqui a tots, i poder, doncs, fer-li aquestes preguntes a ella directament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Hi ha voluntat, per part de la resta de grups parlamentaris, de prendre la paraula en aquesta compareixença? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Doncs, passaríem a votació la sol·licitud de compareixença.

Vots a favor de la proposta?

Aprovada per unanimitat la sol·licitud de compareixença.

Proposta de modificació dels Estatuts del règim i el govern interiors del Parlament de Catalunya

221-00010/11

Passaríem al sisè punt de l'ordre del dia –en realitat, és el darrer–, que és la Proposta de modificació dels Estatuts del règim i el govern interiors del Parlament de Catalunya. Qui defensa això? *(Rialles.)* Perquè *(el president riu)*..., no, ho deia perquè tenia... No, això és una proposta que ve ja..., d'alguna manera, tots els grups menys el meu, em sembla..., una proposta consensuada per la Mesa, eh? I, llavors, qui la...? *(Veus de fons.)* Per part... *(Veus de fons.)* Sí, jo crec que és bo que s'expliqui, perquè, si no..., per saber què votem, no? *(Veus de fons.)* Doncs, el lletrat que faci una explicació, com a mínim, tècnica, eh?

El lletrat major

Més que defensar-ho, a mi em correspon, en tot cas, explicar... Bé, és una modificació deguda a una reestructuració que hi ha hagut dels Estatuts de règim interior, que són els que regulen els temes de funció pública del Parlament. Hi ha hagut uns canvis organitzatius que s'han tractat a la Mesa, es van aprovar a la Mesa, van passar també pel Consell de Personal.

I, aleshores, per no quedar només en un acord de la Mesa, es preveu que hi hagi una comissió, la que té competències en matèria de funció pública, que ratifiqui..., de fet, és ratificar la proposta que ve de la Mesa perquè pugui tenir un valor normatiu, perquè regula aspectes de la funció pública. I, per tant, és el tràmit que s'hauria de substanciar ara, en aquests moments.

El president

Moltes gràcies, lletrat. Alguna voluntat d'intervenció per part dels grups? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Doncs, passaríem a votació aquesta ratificació de la Proposta de modificació dels Estatuts del règim i el govern interiors del Parlament de Catalunya.

Vots a favor de la proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada, per 20 a favor i 1 abstenció.

Bé. Doncs, gràcies, diputats i diputades.

Donem per acabada la comissió, i fins una altra.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i sis minuts.